

อ่อนโยน เย็นๆ... ไปด้วยแม่แล้วจ้า เสียจ๋า

แถมนี้
เสีย
ไหมคะแม่

มาส์

แถวนี้มี เสี โหมคะแม่

กาสร

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ซิตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดาษเต่า

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

จีนรวมย์ทุกจังหวัด

แถวนี่มีเสี่ยไหมคะแม่

โดย กาสร

ราคา 285 บาท

ลำดับที่ 465

ISBN 978-616-00-4339-2

พิมพ์ครั้งแรก : กรกฎาคม 2564

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร กรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลกิตสถาพร
ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจตยา โลกิตสถาพร รองบรรณาธิการบริหาร : วสันต์ พร้อมมิตรบุญาคิต
ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกขะไชย หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี แต่แดงเพชร
หัวหน้ากองบรรณาธิการสร้างสรรค์บรรณวินยาย : พัชราพร บุญส่ง

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อูมาพร สกกุลบัณฑิต

หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : ศรัณย์รัชต์ เชียงไกรเวช

บรรณาธิการเล่ม : วิรยา กิจสมุทร

ออกแบบปก : อนุรักษ บัวกิ่ง จัดรูปเล่ม : นิพันธ์ เลิศชัยศิริสกุล

พิมพ์ที่ : บริษัท ส. เอเชียเพรส (1989) จำกัด

สถาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการสร้างสรรค์ฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

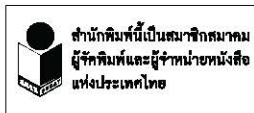
www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 41

คำนำนักเขียน

แถวนี้มีเสียไหมคะแม่ เป็นนิยายที่สนุกตั้งแต่ตอนเริ่มคิด พลอตว่าจะเขียนเลยคะ จะตัดดอกยังใจให้โลกจำ จากที่วางแผนเอาไว้ว่าจะเขียนแนวโรมานซ์แซบๆ นางเอกยั่วๆ แต่เขียนไปเขียนมา ลูกสาวเจ้าหัวกลายเป็นยั่วไม่โหดะนั่น พอเขียนแล้วก็ต้องตามลุ้นเอาใจช่วยไปกับความรักของพระนางอีก ปมในเรื่องนี้เป็นการใช้คดีที่ค่อยๆ คลี่คลาย แอบมีสับขาหลอกให้ได้ลุ้นด้วยคะ ตอนเขียนเรื่องนี้ในชีวิตคนเขียนก็เจอกับเหตุการณ์หลายอย่าง เขียนไปได้สัก 5-6 บท คุณย่าก็เริ่มป่วยและเสียชีวิต ช่วงนั้นชีวิตเราเครียดมากกลัวว่าจะดึงตัวเองกลับมาเขียนต่อไม่ได้ ต้องขอบคุณกำลังใจจากแม่ๆ ทุกท่านมากๆ เลยคะ ทุกท่านมีส่วนช่วยให้นิยายเรื่องนี้จบบริบูรณ์สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

หากจะพูดถึงความคาดหวังกับนิยายเรื่องนี้ ก็หวังให้ทุกคนอ่านแล้วมีความสุขคะ ด้วยตัวละครและการดำเนินเรื่อง ความสัมพันธ์ที่ค่อยๆ พัฒนาขึ้น มุกจ้อเมี้ยว มุกจิบเมี้ยวของเสีย น่าจะทำให้ทุกคนยิ้มตามได้ไม่ยาก ในสภาวะที่ทุกเรื่องรอบตัวเราเคร่งเครียดเหลือเกิน ขอให้นิยายเรื่องนี้ได้สร้างความสุขและรอยยิ้มให้แก่ผู้อ่านทุกท่านนะคะ

ขอบคุณคณะแม่ยายเสียไปปี ทีมเจปี่มเงินด่วน กราบขอโทษ
ที่ต้องให้รอนานนะคะ ในที่สุดพวกเราก็ได้นอนกอดเสียกับกีวีแล้ว
ขอบคุณพี่พี พี่คอปที่ช่วยกันขัดเกลาเป่ากระหม่อมหนูมาโดยตลอด
ขอบคุณทีมบรรณาธิการ บ.ก. พี่นุ้ย พี่สาว และทุกท่านที่เกี่ยวข้อง หาก
ผิดพลาดประการใดกราบขออภัยด้วยนะคะ

อ่านนิยายเรื่องนี้จบแล้ว อย่าลืมหันไปถามคนข้างๆ ว่า แถวนี่
มีเสียบ้างไหม เผื่อจะได้อย่างเสียไปบ้างล่ะ ฮา...

รักนะคะ
ขอให้มีความสุข
ภาสกร

“คุณอุบลรับหนึ่งคะ”

“คุณไพรัชรับหนึ่งนะคะ กราบขอบพระคุณค่ะ”

กรรวิรัชก็ยิ้มหวานสดใสสู้กับแสงไฟหลอดที่สาดไอร้อนผะผ่าวลงมาปะทะผิวหนัง หน้าหญิงสาวรู้ดีแก่ใจว่าความร้อนจากแสงไฟจะทำลายผิวพรรณนวลเนียนกระจ่างใสให้หม่นหมอง แต่เมื่อนั่งนึกตรึกตรองถึงยอดเงินเก็บคงเหลือในบัญชีที่ลดฮวบฮาบลงอย่างน่าใจหาย เธอจึงค้นพบว่ายังมีความร้อนอีกชนิดหนึ่งที่ทรงอำนาจและมีอำนาจทำลายล้างร้ายแรงยิ่งกว่า

เปรมสุดาเพื่อนรักผู้ร่วมชะตากรรมเดียวกันกับเธอเรียกมันว่า อาการร้อนเงิน

เมื่อชีวิตยังต้องกินต้องใช้ เรื่องสุขภาพหน้าหน้าจึงต้องทิ้งไว้เป็นรายการท้ายสุด หญิงสาวให้ความสำคัญแก่บัญชีทางการเงินเป็นอันดับแรก หน้าเนาไม่เท่ามีตั้งค์ใช้ ช่างมันเถอะ ถ้าฟ้าจะมา ตีนกาโผล่ ร่องแก้มลึกโป้ หากมันพังจนเกินเยียวยาเธอก็จะลงทุนเจียดเงินไปหาหมอฉีดฟิลเลอร์ซ่อมเอาก็ได้ แต่ตอนนี้ต้องพาชีวิตให้รอดพ้นจากโรคทรัพย์จางขั้นโคม่าเสียก่อน

สภาพคล่องทางการเงินของกรรวิรัชคงจะไม่ผิดเคื่องขนาดนี้หาก

ไม่เกิดวิกฤตการณ์โรคระบาดไปทั่วโลก เป็นไงล่ะเวิร์กฟอর্মไฮม เวิร์กไปเวิร์กมาบริษัทเจ๊งจ๋า เงินชดเชยก็ไม่ได้ เงินกองทุนสำรองเจ้านายก็เซ็ดหนี รายได้เดียวที่มีตอนนี้คือเงินผู้ว่างงานจากประกันสังคม ซึ่งแน่นอนเงินชดเชยในอารมณ์เงินทอนมันไม่พออย่าใช้หรอก แถมยังต้องเผื่อใจในความล่าช้า ก็นะ ยุคนี้ใครไม่ตงงานนี่ถือว่าโคตรเซย

แต่ชีวิตกรวิร์มีค่ามากเกินกว่าจะนั่งหายใจทิ้ง เธอจะมัวนั่งโง่ๆ สโลว์ไลฟ์กินบุญเก่าไปวันๆ ไม่ได้ บิลค่าใช้จ่ายวางรอออยู่เป็นดับ หลั๊กๆ ก็ค่าน้ำนมเจี๊หวี่นี่ละ ขาดไม่ได้เลย

คิดถึงแม่ขึ้นมา น้ำตามันก็ไหล เพราะไม่รู้จะแนรมิตเงินจากไหน มาเปย์ให้เสด็จแม่เหมือนแต่ก่อน ชีวิตของกรวิร์ว่ามีค่ามากแล้ว ทว่าชีวิตคุณกัญญากลับมีค่ามากยิ่งขึ้นกว่าเดิม โดยเฉพาะค่าเอนเตอร์เทน!

ไม่เป็นไร เพื่อความสุขของเจี๊หวี่ ก็สู้ทำได้ หญิงสาวปลอบใจตัวเองแบบนั้นเสมอ

เจี๊หวี่เป็นเจ้าของร้านเสริมสวยสุดแซ่บอยู่ที่สุพรรณบุรี ตั้งชื่อร้านตามชื่อจริงเก๋ๆ ว่า กัญญาบาร์เบอร์ ช่วงโรคระบาดที่ผ่านมาแม่ของเธอก็ขาดรายได้เหมือนกัน แม้ว่าตอนนี้ทางการจะอนุญาตผ่อนผันให้กลับมาเปิดร้านตามปกติแล้ว แต่แม่ก็ไม่ได้คิวทองจนลูกค้าต้องโทรจองคิวล่วงหน้าเหมือนแต่ก่อน รายได้หลักของเจี๊หวี่จึงเป็นเงินที่เธอส่งไปให้

พอรู้ตัวว่าสิ้นสภาพพนักงาน กรวิร์ตกลงปลงใจสวมบทบาทใหม่เป็นแม่ค้าออนไลน์ขายหม้อทอดไร้น้ำมันร่วมกับเปรมสุดา แม้จะยังมีมือใหม่แต่ก็อาศัยประสบการณ์ช่วงก่อนนั้นที่นอนเฝ้าน้ำกับเพื่อนรักจนซ้ำของ จึงนำวิธีการขายมาดัดแปลงลงมือทดลองให้เข้ากับสินค้าของตัวเอง เปิดเพจขายหม้อทอดอย่างเป็นทางการเป็นเรื่องเป็นราว

โชคดีที่เซลส์ขายหม้อรู้จักกับเปรมสุดา พวกเขาจึงไม่มีปัญหาเรื่องการสต็อกของแค่ทำยังไงก็ได้ให้หม้อขายดีก็พอ จึงเป็นที่มาของ

การไลฟ์สดขายหม้อทอด กรวิร์กับเปรมสุดาช่วยกันตระเตรียมอุปกรณ์วางแผนการนำเสนอ เขียนสคริปต์บทพูดและคิดโปรโมชั่นส่งเสริมการขายให้ดึงดูดความสนใจลูกค้า

กิจการขายหม้อทอดของพวกเขาเติบโตขึ้นอย่างน่าพอใจ ไม่ว่าจะเป็นยอดจำนวนผู้ติดตามในไอจีหรือลูกค้าที่กดถูกใจไว้เพื่อรับข่าวสาร

“สำหรับคุณลูกค้าที่เพิ่งเข้ามาใหม่ ก็วิฝากทโลก์ กดแชร์ด้วยนะคะ ส่วนท่านใดที่สนใจหม้อทอดไร้น้ำมันของเรารับรองว่าไม่ผิดหวังแน่นอนค่ะ สินค้าของเรามีทุกไซส์ ทุกขนาด เหมาะสำหรับทุกท่านที่ใส่ใจสุขภาพ หรืออาจจะเป็นเซฟมือใหม่ที่ต้องการความท้าทายในการรังสรรค์เมนูต่างๆ วันนั้นะคะก็วิจะมาสาธิตวิธีการทำเมนูง่ายๆ ให้ทุกท่านได้ชมกันค่ะ”

กรวิร์เบี่ยงกายผายมือให้ผู้ชมทางบ้านได้เห็นอุปกรณ์ที่เตรียมไว้ ก่อนเดินไปยืนหลังโต๊ะสาธิต จึงมีปากอิมมูบายยิ้มหวานสู้กล้องเรียกอีโมติคอนรูปหัวใจจากเหล่าบรรดาลูกค้าที่กำลังคิดจะจับจองหม้อทอดไร้น้ำมันของเธอ

“วันนี้เราเตรียมวัตถุดิบไว้แล้ว ลองทายกันเล่นๆ สิคะว่ากี่วิจะทำอะไรให้ทุกคนชิม” หญิงสาวหยิบข้าวโพตขึ้นมา แล้วแกล้งใส่จวิตตี้นเต้น ห่อปาก ตาโต “ว้าว...ข้าวโพต และนี่ก็ชีส คิดว่าจะทำอะไรคะ ไซ้คะ เราต้องทำขนมเทียนกันแน่นอน อะทุกคนเตรียมห่อ แหม! นี่ก็ไม่ยอมห้ามกันบ้างเลย”

มีเสียงหัวเราะจากเปรมสุดาดังแทรกเข้ามา กรวิร์เองก็นั่งขำส่วนคอมเมนต์จากทางบ้านเป็นรูปหัวเราะขึ้นมาเต็มหน้าจอ

“ขำ...ขำกันใหญ่ ใครจะทำขนมเทียนกันละเนอะ โอเค วันนี้เราจะมาทำข้าวโพตอบชีสต่างหาก เมนูง่ายๆ ที่ใช้เวลาไม่นาน มาดูกันเลยคะว่าขั้นตอนการทำเป็นอย่างไร”

กรวิร์ผูกผ้ากันเปื้อนและเริ่มคลุกเคล้าส่วนผสมเข้าด้วยกันจนกระทั่งส่งถ้วยข้าวโพดคอลลีของเธอรวางในหม้อทอด

“เสร็จแล้วเราก็ตั้งอุณหภูมิ ตั้งเวลา จากนั้นก็รอค่ะ หลังจากนั้นประมาณห้านาทีเราจะได้อาหารโพดอบชีสแสนอร่อย ระหว่างนี้เราไปอ่านคอมเมนต์กันดีกว่า ใครสงสัยอะไรถามก็ได้เลยนะคะ”

กรวิร์เดินกลับมาที่หน้าจอ มีคอมเมนต์มากมายเลื่อนขึ้นจนอ่านไม่ทัน บางคนสนใจหม้อ แต่บางคนก็หน้าหม้อ หญิงสาวมองผ่านคอมเมนต์ประเภท ‘กวีี่สวยจัง’ หรือ ‘จีบได้ไหม’ เพราะคอมเมนต์พวกนี้ไม่ได้มีผลทำให้ยอดเงินในบัญชีเธอเพิ่มขึ้น ครั้นจะหัวร้อนคำสาดกลับไปก็ไม่คุ้ม ปล่อยให้กลายเป็นเรียกลูกค้าร้อนมาถล่มเพจร้านให้เสียหายปล่อยวางแล้วเลื่อนผ่านข้อความเป็นพิษพวกนั้นไปดีกว่า ที่เธอสนใจคือลูกค้าที่มีแนวโน้มว่าจะสั่งซื้อหม้อของเธอต่างหาก

“คุณพรพิศราใช่ไหม ถ้ากวีี่อ่านชื่อผิดกราบขอภัยด้วยนะคะ คุณพรพิศราถามว่าหม้อมีประกันไหม มีค่ะ หม้อทอดของเราผลิตได้มาตรฐานโรงงานและรับประกันหนึ่งปีทุกใบเลยคะ หากเสียหายสามารถส่งเคลมได้ภายในเจ็ดวันคะ”

“คุณแน่น้อยถามว่าหม้อมีกี่ขนาด” กรวิร์เห็นเปรมสุดาซึ้งๆ บอกจำนวน “คุณแน่น้อยขา ตอนนี้อยู่ร้านเรามีตั้งแต่ความจุสองลิตรครึ่งไปจนถึงห้าลิตรเลยค่า”

เสียงหม้อทอดที่กรวิร์ตั้งเวลาเอาไว้ดังขึ้น หญิงสาวรีบเดินไปเปิดดู

“ทุกคนคะตอนนี้ข้าวโพดอบชีสของเราเสร็จเรียบร้อยแล้ว” หญิงสาวสวมถุงมือกันความร้อนและเอาข้าวโพดอบชีสที่ทำไว้ออกมา เธอก้มลงสูดกลิ่นหอมพร้อมลากเสียงยาว “อืม...หอมมาก หน้าตาก็สวยเลอค่าน่ากินสุดๆ ไปเลยคะ เดี่ยวกวีี่ขออนุญาตชิมนะคะ ทุกคนจะได้สบายใจว่ากินได้จริงๆ”

หญิงสาวหัวเราะพลางใช้ช้อนตักแล้วยกขึ้นจูนซี่สยืดยาว ก่อนส่งมันเข้าปาก มีเศษซี่สติดมูมปาก กรวีร์จึงไล่ปลายลิ้นเลียอย่างช้าๆ ยั่วๆ เรียกคอมเมนต์จากคนทางบ้านได้อย่างเรียกรวดราว

“อืม...อร่อยมากๆ เลยค่ะ” กรวีร์วางช้อนแล้วเรียกลูกค้าต่อ “เป็นไงบ้างคะเมนูง่ายๆ ใช้เวลาไม่นาน ก็ทำได้ทุกคนก็ต้องทำได้คะ เอาละ สำหรับใครที่รับชมอยู่ตอนนี้ละคะ ก็มีโพธิ์โพธิ์เด็ดมาฝาก ทุกคนรีบกดไลก์กดแชร์กันเลยนะคะ โพธิ์ดีๆ กำลังจะมาแล้วจ้า”

กรวีร์ดีดกระดิ่งรัวๆ จากนั้นจึงเลื่อนหม้อทอดมาตรงหน้า

“ทุกคนตั้งใจฟังนะคะ ตั้งใจฟังก็ทำให้ดี นี่คือหม้อทอดขนาดความจุสองลิตรครึ่ง ราคาปกติอยู่ที่หนึ่งพันหกร้อยเก้าสิบบาท แต่เวลานี้ราคาที่ของเราลดเหลือหกร้อยเก้าสิบบาทนะคะ ฟังไม่ผิดคะทุกคน หกร้อยเก้าสิบบาทถ้วน ของมีจำนวนจำกัดอยู่ที่หนึ่งร้อยใบเท่านั้นนะคะ ราคานี้หาได้ที่เราเท่านั้น ใครอยากได้รีบก็รีบให้สัญญาณก่อนแล้วค่อยส่งข้อความซีเอฟกันนะคะ เอานะ พร้อมหรือยังเอ่ย ถ้าพร้อมแล้วก็ลุยกันเลย!”

กรวีร์ทยอยอ่านข้อความที่ปรากฏบนหน้าจอ ในใจยิ้มปลื้มปริ่มคำนวณผลกำไรที่จะได้จากการขายครั้งนี้

“หมดแล้วจ้าแม่จ้า ใครไม่ได้ไม่ต้องเสียใจนะคะ ส่วนคนที่เอฟได้ เอฟทัน เดี่ยวทางแอดมินเราจะสรุปยอดส่งไปให้ อย่าลืมตรวจเช็คที่กล่องข้อความกันนะคะ”

“คุณบุหงาบอกไม่ทัน โอ้ๆๆ” หญิงสาวหัวเราะอย่างที่เคยข้อมทำหน้ากระຈกมาแล้วเห็นว่าน่ารัก “ไม่ทันไม่ต้องเสียใจนะคะ กตติติดตามก็ไว้ สักวันนาที่ทองต้องเป็นของเราเนาะ”

“คุณประเทืองบอกว่าหม้อใช้ดีมาก โอ๊ย...กราบขอบพระคุณมากเลยคะสำหรับวีวีว”

“คุณก็อนุญาตบอกว่าพรีออร์เดอร์น้ำพริกกากหมูไปสามพันกระปุก

มาช่วยแม่จ่ายค่าน้ำพริกด้วย”

ฮะ! เตี่ยนะ

คือเรียวกู้รูปของแม่ค้าออนไลน์ขมวดมุ่น ยื่นหน้าเข้าไปจนชิดจอ เพ่งมองรูปโพรไฟล์ของคุณกัญญาที่เข้ามาคอมเมนต์บอกให้เธอไปช่วยจ่ายค่าน้ำพริก ท่ามกลางลูกค้ามากมายกรวีร์จะลืมหน้าใครก็ลืมได้ แต่รูปโพรไฟล์ใจลอยอย่างนี้เห็นแล้วก็จำได้ทันทีไม่ต้องมองซ้ำ จะมีใครสักกี่คนที่ทำผมทรงฟาร่างูเท่าจนใหญ่กว่าหัวและสวมเสื้อีบานเย็นโดดเด่นแยงตา งามใส่! นั่นมัน...

“แม่!”

หญิงสาวหลุดปากอุทานลั่น เป็นจังหวะเดียวกับที่เปรมสุดาตีตนิ้วเรียกสติว่าตอนนี้นำล้างไลฟ์อยู่ กรวีร์เหลือบมองเพื่อนรัก เปรมสุดา นำล้างใช้นิ้วดันนมปากส่งสัญญาณให้ยิ้มก่อน อายามาสติแตกอาละวาดกลางไลฟ์ไม่ได้

แต่เดี๋ยวก่อนนะเมื่อกี้เธออ่านไม่ผิดใช่ไหม กรวีร์มีนั่งเหมือนถูกไม้หน้าสามฟาดกลางแสกหน้า

“จบไลฟ์ก่อน” คนหลังกลิ้งทำปากพะงาบๆ แบบไร้เสียง

คนที่อยู่หน้ากลิ้งจึงต้องผีนึ้มขายของต่อไปอีกนิดก่อนจะเกริ่นนำเข้าสู่ช่วงสุดท้าย

“หมดแล้วจ้า หม้อทอดไร้น้ำมันราคาพิเศษหนึ่งร้อยใบ ใครเอฟทันเตรียมรอรับส่งรูปยอดจากทางแอดมินของเรานะคะ หากลูกค้าท่านใดได้รับหม้อทอดไปแล้ว ลองทำเมนูอร่อยๆ มาอวดก๊วที่หน้าแฟนเพจบ้าง ส่วนใครแอบสั่งหม้อของเราไว้ฝากกดไลก์กดแชร์ด้วยนะคะ รับรองว่าร้านเราจัดราคาพิเศษสำหรับทุกท่านแน่นอน และสำหรับวันนี้ก็จะต้องลาไปก่อน กราบขอบพระคุณคุณลูกค้าทุกท่าน แล้วเจอกันใหม่ไลฟ์หน้า สวัสตีค่า”

กรวีร์โบทมือยิ้มแป้น แต่พอเปรมสุดาคนปุมหยุดถ่ายทอดสด

เท่านั้น รอยยิ้มสดใสก็จางหายไปจากใบหน้า ก็ที่ผู้น่ารักเมื่อนาทีก่อน หายไปเหลือเพียงกรวีร์ผู้เกรี้ยวกราดพร้อมฟาดฟันทุกอย่างที่ขวางหน้า

“เจ้หิวไปโดนตัวไหนมา ถึงได้กล้าเมนต์ขอเงินฉันกลางไลฟ์ อย่างนั้น ลากฉันไปตบกลางแยกโคโศกชะงะยังจะดีเสียกว่า” หญิงสาว เตือนตลกลัดฟันกรอด สาวเท้าไปหาเปรมสุดาด้วยใบหน้าหงิกงอ “โทรศัพท์ฉันอยู่ไหน”

“แกก็ใจเย็นๆ ก่อน เจ้หิวอาจจะล้อเล่นก็ได้” เปรมสุดาหยิบ โทรศัพท์ส่งให้

“ล้อเล่น! เปรม...แม่ฉันไม่ใช่คนมีอารมณ์ขันขนาดนั้นหรอกนะ แล้วในขณะที่ฉันทำมาหากินเจ้หิวจะนึกสนุกมาปล่อยมุ๊กโม่ะโม่ะกลาง ไลฟ์สด มันใช่เวลาเธอ ไม่อยากจะนึกเลยว่าพระมารดาสุดที่รักของ ฉันจะก่อวีรกรรมอะไรให้ต้องตามจ่ายอีก”

กรวีร์บ่นอุบ ขณะที่นิ้วเรียวกิมเบอร์โทร. หาแม่ รวากับว่าคุณ ักัญญากรือทำอยู่แล้วเธอก็แทบไม่ต้องรอเลยด้วยซ้ำ พอสัญญาณดัง ปูบ ปลายหางก็กดรับปั๊บ แต่มาขาจับด้วยน้ำเสียงหวานหยดย้อย หญิง สาวกลืนน้ำลายดังเอือก นึกสังหรณ์ใจอย่างไรบอกไม่ถูก

“กวี...ลูกรักของแม่”

เปิดมาหวานเจี๊ยบแบบนี้ยิ่งน่ากลัวเข้าไปใหญ่ กรวีร์ตั้งสติ เตรียมรับมือกับเสด็จแม่

“เจ้หิวที่รักของลูก ช่วยบอกลูกสาวให้ชื่นใจหน่อยได้ไหมคะว่า พรือออร์เตอร์น้ำพริกสามพันกระปุกนั้นลื้อกันเล่นใช่หรือเปล่า”

“อู๊ย...ลูกจำ พุดเหมือนไม่รู้จักแม่อย่างนั้นแหละ อย่าลืมคอนเซปต์เจ้หิวสิจ๊ะ เสียเงินไม่ว่า แต่เสียหน้าไม่ได้”

แล้วขอเงินลูกสาวกลางไลฟ์นี่ไม่กลัวเสียหน้าเลยนะแม่...หญิงสาวคิดเถียงในใจ

“อะ งั้นหนูขอเช็กยอดหน่อย สามพันกระปุกนี้เป็นเงินเท่าไร

เอ๋ย”

กรวีร์กลั่นใจตามราคา พยายามคำนวณแบบถูกสุด สมมุติ น้ำพริกนั้นกระปุกละสี่สิบบาท สามพันกระปุกก็ยังเป็นเงินตั้งหกหมื่นนี้ขนาดเธอคูณแบบราคาประหยัดสุดๆ แล้วนะ

“โอ๊ย...เงินเล็กน้อยแค่นี้ แม่เชื่อว่าหนูต้องมาให้แม่ยิ้มก่อนแน่นอนจ๊ะ จะว่าไปแล้วแม่อีกก็พิมพ์ผิดไปหน่อย ความจริงก็ไม่ได้จะให้หนูจ่ายทั้งหมดหรอกจ๊ะเพราะว่าแม่น่ะสำรองจ่ายไปแล้ว”

“รีบบอกยอดมาดีกว่าแม่ หนูเกร็งไปหมดทั้งตัวแล้วเนี่ย”

“แหม...ใจร้อนจริงลูกคนนี่ ก็เงินแค่สาม...” เจ้าหิวลากเสียงยาว

“สามหมื่นเหอะแม่” กรวีร์ค่อยใจขึ้น อย่างน้อยก็ถูกกว่าที่คิด บาบบุญสมัยนี้ยังมีน้ำพริกกระปุกละสิบบาทขายอยู่อีกเหอะ

“สามแสนจ๊ะ”

“ฮะ!”

“สามแสน”

“ขออีกที่ชีแม่ เท่วไรนะ”

“สามแสน”

เจ้าหิวย้ายยอดทั้งสามครั้งเหมือนกันเป๊ะ กรวีร์ถึงกับเซ ฐึ่ลึกล้าย มีลมหมุนปั่นป่วนอยู่ในท้องกำลังตีขึ้นมาจุกอกอย่างปัจจุบันทันด่วน ขาแข็งของเธออ่อนเปลี้ย หน้ามีดวงเวียนจะเป็นลม รีบถามแม่ปากคอ ลั่น

“แม่นับเลขศูนย์เกินไปรีเปล่า อาจเป็นจุดเศษสตางค์ก็ได้เนาะแม่”

“ไม่ผิด เลขสามนำหน้า เลขศูนย์ตามมาอีกห้าตัวเป๊ะๆ ไม่มีจุดเศษสตางค์ น้ำพริกราคากระปุกละร้อย สามพันกระปุกก็เป็นเงินสามแสน แอ...แม่ขอยิ้มเงินจ่ายดอกก่อนนะลูก เดี่ยวใช้คืนให้”

“ก่อนที่แม่จะคิดหาเงินมาใช้คืนให้หนู แม่ต้องคิดสิว่าหนูจะเอาที่ไหนมาให้แม่ยิ้ม!” กรวีร์โมโหจนควั่นออกหูจึงไม่ทันจุกคิดคำพูดของ

แม่ โชคดีที่มีเก้าอี้อยู่ใกล้ๆ หญิงสาวรีบถอยไปนั่งยกมือขึ้นกุมขมับ ผิน
ย่นต่อมีหวังได้เป็นลมหัวฟาดพื้น

เปรมสุดาเห็นอาการเพื่อนไม่ค่อยดีจึงขยับเข้ามาพ้อมสายตา
ห่วงใย ลูกสาวเจ้าหัวทำใจแข็งโบกมือบอกไม่เป็นไร ยังไหวอยู่

ผ่านไปชั่วอึดใจคุณกัญญาถือสายรอกคอยคำตอบ กรวีร์พยายาม
ระงับอารมณ์อยากพ่นไฟให้ทั้งห้องกลายเป็นทะเลเพลิง หญิงสาวท่อง
พุทโธฯ ในใจ บังคับเสียงให้เป็นปกติ ไม่ห้วน ไม่ดูจนแม่ความดันขึ้น

“ไหนแม่ลองเล่าแรงบันดาลใจให้หนูฟังหน่อย ทำไมอยู่ดีๆ
เจ้าหัวถึงได้สำแดงเดชพรีออร์เดอร์น้ำพริกมากมายขนาดนั้น แม่กะจะ
เลี้ยงคนทั้งสุพรรณเลยหรือไง”

“แม่อีกแค่รู้สึกราวๆนี่...”

“แม่” หญิงสาวกลอกตาขณะส่งเสียงเตือน บอกตามตรงว่า
ความอดทนเหลือน้อยเต็มที เธอรู้ว่าแม่กำลังถ่วงเวลาอยู่ แต่จะช้าหรือ
เร็วก็ต้องเล่า เพราะฉะนั้น “รีบเข้าเรื่องเถอะ หนูขอเนื้อๆ เน้นๆ ประเด็น
สำคัญ น้ำไม่ต้อง”

“ก็คือว่า... พ่อกระต่ายนะจ๊ะ”

พ่อกระต่าย! กรวีร์คำรามดุตันในลำคอ นึกอยากพ่นไฟขึ้นมา
อีกรอบ พ่อกระต่ายที่แม่พูดถึงคือชายหนุ่มรูปงามนามเต็มว่า กระต่าย
ขาว เป็นพระเอกลิเกชื่อดังและกำลังเนื้อหอมที่สุดในโลกไซบีเรีย พ่อ
พระเอกลิเกคนดังฝ่าวิกฤติแจ้งเกิดในยุคนิวนอร์มัลได้อย่างงดงาม
กอบโกยความนิยมจากแฟนคลับได้มากโข เปิดแสดงลิเกโลฟี่สดแต่ละ
ที่ยอดโดเนตฟงกระชูดจนเธอยังนึกอยากจะหัดเรียนเล่นลิเกบ้าง ยิ่ง
ช่วงหยุดยาวอยู่กับบ้านสาวแก่แม่มาโยไปไหนไม่ได้กินนอนดูลิเกไป
โดเนตไป สแกนจ่ายผ่านคิวอาร์โค๊ดดีดเดียวก็เรียบร้อย

แล้วแม่เธอนี้ยัดเป็นแฟนคลับที่ชื่อแอกเคานต์มีรูปเพชรแฟน
ตัวยงอวยยศประดับอยู่ข้างท้าย นั่นคือความภาคภูมิใจอันยิ่งยวดของ

เจ้าหน้าที่ได้เป็นแม่ยกยกคนกบฏตั้งแต่คณะลิเกยังไม่ได้ย้ายมาเปิดตลาด ขยายฐานแฟนคลับในโลกออนไลน์ ทว่าที่กรวีร์ติดใจสงสัยคือทำไม น้ำพริกสามพันกระปุกถึงได้เกี่ยวข้องกับพระเอกลิเกรูปหล่อคนนั้น

“คือสิ่งนี้ลูก พ่อกระต่ายเขามีแคมเปญทำน้ำพริกกากหมูขาย หารายได้เสริม ช่วยจุนเจือคนในคณะลิเกนั้นแหละ แล้วคราวนี้เขาก็ จะจัดงานแฟนมีตแบบนิวนอร์มัลกับแฟนคลับที่เป็นท็อปสเปนเดอร์สิบ ห้าคนแรก”

“แมกก็เลยทุ่มซื้อไปสามพันกระปุกจุกๆ วาจัน”

“แลกกับการได้เป็นท็อปสเปนเดอร์อันดับหนึ่งเลยนะลูก”

น้ำเสียงของแม่ซิ้มซาบอาบเอิบด้วยความยินดีเสียจนลูกสาว ไม่กล้าขัด แต่นั่นมันเงินตั้งสามแสน สามแสนเชียวนะแม่!

“หนูไม่อยากจะขัดความสุขแม่หรอกนะ แต่เราจะไปหาค่า น้ำพริกมาจากไหน”

“หนูไม่มีเลยเธอลูก”

“แม่!” กรวีร์เสียงสูงปรี๊ด แม่ถามเหมือนเงินแค่สามร้อย “นี่เรากำลังพูดถึงเงินสามแสนอยู่นะ ไม่ใช่สามสิบหรือสามร้อย เงินไม่ใช่ น้อยๆ แมกก็น่าจะรู้ว่าหนูไม่มีรายได้ ถ้าไรส่วนที่ขายหม้อทอดมันก็ ไม่ได้เหลือเยอะจะจนให้แม่เอาไปซื้อความเป็นท็อปสเปนเดอร์ได้”

“ความจริงแมกก็รู้แหละว่าหนูไม่มีเงินเยอะขนาดนั้น”

“ใช่ค่ะ และแมกกำลังจะบอกหนูว่า แม่คิดจะยกเลิกคำสั่งพรี ออร์เดอร์น้ำพริกนั้นซะใหม่” กรวีร์พอจะจับเสียงอ่อยๆ ของแม่ได้ เจ้าหน้าที่รักกำลังรู้สึกผิดอยู่ แม่เธอไม่ได้หลงพระเอกลิเกจนหน้ามืด ตามัว หากยกเลิกคำสั่งซื้อ เธอจะไม่ว่า ไม่บ่น และไม่โกรธเรื่องแม่ ขอเงินกลางไลฟ์เลย

“ยกเลิกเธอ ไม่ได้สิทีวี่ ความท็อปสเปนเดอร์ของแม่ไม่ใช่ได้ มาด้วยโชคช่วยนะลูก”

“แต่หนูก็เสกเงินสามแสนมาให้แม่ไม่ได้เหมือนกัน”

“อันนั้นแม่ก็รู้ หนูไม่มีเงินก้อนสามแสน แต่เจปี่มี”

คำว่า ‘เจปี่มี’ ทำให้กรวีร์เหว้อแตกพลั๊ก “อย่าบอกนะว่าแม่...”

“จะ ที่หนูกำลังคิดอยู่นะใช่เลย แม่ขอยืมเงินเจปี่มาสำรองจ่าย ค่าน้ำพริกเรียบร้อยแล้ว ใ้ที่ จะหยิบยืมหนูนะก็แค่จะขอมาจ่ายค่า ดอกเบี้ยเท่านั้น เมื่อกี้แม่ก็พูดไปแล้วนี่ว่าจ่ายดอก”

“โอย...ฉันกำลังจะเป็นลม เปรมขอยาตามให้ฉันที” กรวีร์ทั้งกาย เอนหลังพิงเก้าอี้อย่างหมดแรง ใบหน้าเนียนใสซีดเผือด เลือดในกาย เย็นเฉียบจนน้ำแข็งขั้วโลกยังต้องอาบ

“ใจเย็นๆ แก” เปรมสูดดมสมุนไพรเปิดยาตามแล้วส่งให้เพื่อน “หน้า ซีดมากเลย ไหวไหมเนี่ย”

“ฉันโอเค” แต่ความจริงกรวีร์ไม่โอเค ไม่เลยสักนิด

หญิงสาวสุดลมหายใจลักขวเข้าปอด นึกถึงพ่อแก้วแม่แก้วหรือ อะไรก็ตามที่พอจะทำให้เรื่องทั้งหมดมันกลายเป็นเพียงความฝัน แม่ คงเห็นว่าเธอนิ่งเงียบไปนานจึงส่งเสียงเรียก

“กวี”

“หนูยังอยู่แม่ แล้วคราวนี้จะทำยังไงต่อ แม่ไม่กลัวแก้งหมวก กันน็อกทวงหนี้หรอกระบบของเจปี่มหรรอกเธอ”

“กลัว” คุณกัญญาสารภาพ

“อ้าว! กลัวแล้วแม่ไปยืมเงินเขาทำไม รู้ทั้งรู้ว่าขบวนการหนี้ นอก ระบบมันเป็นอย่างนี้ทั้งต้นทั้งดอกคงเบ่งบานใช้หนี้กันยันชาติหน้าแน่ๆ นี่ยังไม่นับรวมค่ารักษาตัวตอนโดนซ้อมเพราะขาดส่งดอก รายวันอีกนะ”

“พูดซะน่ากลัวเกินจริง เจปี่ไม่ใจร้ายกับแม่หรอก”

“อ้อ...แม่ยังคิดว่าเขาจะซาบซึ่งผลงานการจับคู่ของแม่อยู่อีก เธอ แม่...ถ้าปกป้องตัวเจปี่เขาตายจนไปเกิดใหม่แล้วมั่ง เผลอๆ

เจ็ปมีเขาอาจจะลืมไปแล้วด้วยซ้ำว่าครั้งหนึ่งแม่เคยเป็นแม่สื่อให้ หรือ ไม่เขาก็อาจจะคิดแค่นใจอยู่ลึกๆ ที่แม่มีส่วนทำให้เขาต้องแต่งงานกับ ผู้ชายอายุสั้น อยู่กันไม่เท่าไรก็ต้องครองตำแหน่งแม่มายทรงเครื่องมา ตั้งหลายปีติดๆ”

นอกจากจะมีงานหลักเป็นช่างเสริมสวย คุณก็ถนัดยังมีงาน รองเป็นแม่สื่อ เทียวจับคู่ให้แก่พวกลูกหลานคนรวยที่สิ้นไร้แรงบันดาล ใจในการเลือกคู่ กรวีร์ไม่ชอบอะไรที่เล่นกับความรู้สึกคน เดิมพันมัน สูงเกินไปหากต้องฝากชีวิตไว้กับผู้ชายที่ใครก็ไม่รู้แนะนำมาให้ ไม่ได้ ใช้ฝีมือแสวงหามาเอง ส่วนตัวเธอคิดว่ามันไม่เวิร์ก

อย่างคู่เจ็ปมีกับเก้าแก่ปองนั้นก็เป็นการเดบิวต์ครั้งแรกของ เจ็ปมีในฐานะแม่สื่อ แม่เธอมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งกับความรักของคนคู่ นี้ เปรียบเสมือนตัวเชื่อมโยงความสัมพันธ์ทั้งคู่จนกระทั่งความรัก สูงอม เจ็ปมีกับเก้าแก่ปองแต่งงานอยู่กินสร้างครอบครัวจนมีฐานะ มั่งคั่งร่ำรวย เป็นคู่รักต้นแบบของคนรุ่นหลัง แต่โชคไม่ดีที่ฝ่ายชายเสียชีวิตไปแล้ว

แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นก็เก้าแก่ปองจะเสีย ความสำเร็จในการจับคู่ของ เจ็ปมีก็เป็นที่ประจักษ์แจ้ง แม่เธอได้รับเครดิตไปเต็มๆ นั่นจึงทำให้แม่ เริ่มจับคู่คนนั้นคนนี่ต่อมาอีกหลายคู่

งานแม่สื่อเป็นงานที่สร้างรายได้อีกทางให้แก่เจ็ปมี เพราะเมื่อ คู่รักหลงเอยกันอย่างมีความสุข แม่ก็ได้ค่าธรรมเนียมเล็กๆ น้อยๆ เป็น ของขวัญ แต่เล็กๆ น้อยๆ ของคนรายนั้นนับเป็นตัวเลขที่สวยงามหรือดี ไม่หยอก

กรวีร์ไม่เข้าใจทำไมคนเราถึงต้องยอมรับการจับคู่อย่างสิ้นคิด หมดหนทางจนชวายเป็นแล้วเธอ เธอเชื่อในสัญชาตญาณการเลือก คู่ด้วยตนเองมากกว่า อีกอย่างในยามรักน้ำดื่มผักก็หวานอยู่หรืออก แต่ อนาคตใครจะรู้ วันดีคืนดีหมดรักหมั้นขี้หน้ากันขึ้นมา แม่สื่อนี้จะ

กลายเป็นหมาเอาง่ายๆ

เธอรู้ว่าความสัมพันธ์ระหว่างแม่กับเจี๊มดูดีมีแน่นอนแค่ไหน แต่เรื่องเงินทองมันเป็นของบาดใจ เมื่อมีโอกาสกรวิวีจึงไม่ยอมพลาดขอข่มขู่ทำลายความมั่นใจแม่สักหน่อย เดี่ยวจะกลายเป็นว่าต่อไปหากขัดสนอะไรก็จะไปกู้ยืมเขามาเรื่อยๆ โดยไม่ปรึกษาเธอก่อน เธอรู้ว่ามันไม่ได้เลวร้ายอย่างที่พูดขู่แม่ไป เจี๊มเป็นเจ้าแม่เงินกู้ใจดี มีคุณธรรมสูงส่ง ไม่ได้หน้าเลือดคดอย่างพวกที่เป็นชาวทำร้ายร่างกายลูกหนี้ ยิ่งเป็นคนกันเองอย่างเจี๊มหีบากหน้าเข้าไปขอหยิบยืมมีหรือจะใจดำไม่ยอมช่วย ปัญหาที่กรวิวีกลัวคือแม่จะเอาเงินจากไหนไปใช้คืนให้เจี๊ม

“หนูก็ไม่รู้จะพูดยังไงในเมื่อแม่มีปัญหาและแก้ปัญหาให้ตัวเองเรียบร้อยแล้ว”

“มันก็ไม่เรียบร้อยซะทีเดียวหรอก”

ทำไมกรวิวีถึงมั่นใจว่าเธอกำลังจะเผชิญหน้ากับปัญหาที่แท้จริงของคุณภักฎญา มันจะมีอะไรเลวร้ายกว่าการเป็นหนี้สามแสนอีกนะ

“ตกลงยังไง แม่รำมาเลย มันคงไม่มีอะไรเลวร้ายไปกว่าการที่แม่เพิ่งไปกู้เงินนอกระบบมาสามแสนหรอก”

“ช่วงนี้ที่ร้านไม่มีลูกค้าเลย”

“อันนั้นหนูรู้อยู่แล้ว หลายกิจการก็แยกันทั้งนั้น คนตกงานเต็มไปหมด”

“พอไม่มีลูกค้า แม่ก็ไม่รู้จะหาเงินจากไหนมาจ่ายดอกเบี้ย”

“ดอกร้อยละบาทก็แค่เดือนละสามพันเองนะแม่ แม่ทำผมไม่ก็หัวก็ได้แล้วมั้ง น่าจะหมุนทันอยู่ ถ้าใช้จ่ายดี”

“แต่แม่ก็ต้องแบ่งเงินส่วนหนึ่งไว้สำหรับซื้อของฟรีเมียมคอลเล็กชันใหม่ของพ่อกระต่ายนะลูก”

“แม่!” กรวิวีรีบรีดแตกอีกรอบ “นี่จะโดนแก๊งทวงหนี้คุมไปฆ่า ยังมีแกใจห่วงอีกระต่ายตีนอ่อนอยู่อีกหรือ จันทนูขอแนะนำให้แม่ไปปรึกษา

พ่อพระเอกเลิกที่พึ่งทางใจของแม่เถอะ ตูเอที่เอ้มเคลื่อนที่ยอดเงินคง เหลือแต่เตี้ยเรียดินอย่างหนูคงช่วยแม่ไม่ได้หรอก”

“ก๊ว...ก๊ว...ก๊ว อย่าเพิ่งโมโหสิลูก พังแม่ก่อน” คุณกัญญาเสียงอ่อน รู้ตัวว่าเดินหมากพลาด จึงต้องถอยมาตั้งหลักใหม่ “แม่ผิดไปแล้วที่ไม่ปรึกษาหนู แต่ช่วยแม่จ่ายดอกเบี้ยยเจปี้มสักงวดก่อนนะ แม่ไม่ได้จ่ายเขามาสามเดือนแล้ว เขายังไม่ได้ทวงหรอก แต่แม่ก็รู้สึกเกรงใจ”

นี่โงะ ความต้องการที่แท้จริงของเจ้หวี แม่ไม่ได้ตั้งใจขอยืมเงินสามแสน ไม่คิดให้เธอจ่ายดอกเดือนละสามพัน แต่แม่สุดที่รักของเธอค้างดอกเบี้ยยเจปี้มไปแล้วสามเดือน คิดเป็นเลขกลมๆ แบบไม่บวกค่าปรับ ค่าจ่ายล่าช้าก็ปาไปตั้งเก้าพันแล้ว โอย...นี่เธอจะทำอย่างไรกับเจ้หวีดีนะ

“ถ้าเหตุการณ์มันกลับมาเป็นปกติ แม่ก็พอมีรายได้ นี่ก็ลุ้นๆ อยู่ว่างานแต่งของครูสิกับพ่อศาสจะไม่ต้องเลื่อน งานนี้แม่แต่งหน้าทำผมเจ้าบ่าวเจ้าสาวเอง บวกค่าน้ำร้อนน้ำชามันก็น่าจะพอได้ค่าดอกเบี้ยย”

“มันพอจ่ายอยู่แล้ว ถ้าแม่ไม่ไปแผลมมือลั่นพรีออร์เดอร์อะไรของอีกระต่ายผีนั่นอีก” กรวีร์ใส่อารมณ์เต็มที่ หากคนที่กำลังคุยอยู่ไม่ใช่เจ้หวี เธออาจจะสบตาคำพูดที่เลวร้ายกว่านี้ก็ได้ หญิงสาวสูดหายใจพิศพาต “ตกลงว่าหนูต้องโอนไปให้แม่เท่าไร”

“สักหมื่นนี่ก่อนได้ไหม ถ้างานแต่งไม่เลื่อนแม่จะใช้คืนให้”

“แม่ก็รู้คุณอย่างหนูให้คือให้ เขาเป็นว่าถ้าแม่ได้เงินมากก็ให้คิดถึงหน้าเจปี้มก่อนแล้วกัน แม่ไม่จำเป็นต้องเป็นท้อปสเปนเตอร์ทุกแคมเปญของอีกระต่ายผีนั่น แค่เปย์น้ำพริกไปสามแสน หนูก็เชื่อว่าคนทั้งคณะคงจะจดจำชื่อแม่ยกกัญญาได้หมดแล้ว” กรวีร์บีบโทรศัพท์อย่างอดทน เธออยากจะต่อว่าไปแรงๆ แต่คำว่าแม่บังเกิดเกล้าคำคอบอยู่

“แม่ผิดไปแล้ว”

กระแสเสียงสำนึกผิดของแม่ไม่ได้ทำให้หนี้สามแสนมันสูญสลาย ความจริงที่ยังหลอกหลอนกรวีร์คือเธอมีภาระเพิ่มมากขึ้น นั่นเท่ากับว่าเธอจะต้องทำยอดขายหม้อให้ได้มากกว่าเดิม ซึ่งในทางปฏิบัติอายุการใช้งานของหม้อแต่ละใบยาวนานเป็นปีกว่าที่มันจะพัง จึงเป็นไปได้เลยที่เธอจะทำยอดขายถล่มทลายแตะถึงระดับหนึ่งพันใบทุกไลฟ์ ดูอย่างวันนี้ถ้าไม่มีนาฬิกาทองคำช่วยก็ไม่ว่าว่าจะขายได้ถึงห้าสิบใบหรือเปล่า

กรวีร์ถอนใจอย่างอ่อนล้า สมอมีมึง คิดไม่ออก เธอจะหาเงินที่ไหนไปใช้หนี้แทนแม่ หญิงสาวคิดอย่างท้อแท้สิ้นหวัง เหลือบมองไปทางเปรมสุตาเพื่อนรักที่กำลังรวบรวมจำนวนเงินแจ้งยอดให้ลูกค้า นั่นแหละเธอจึงได้สติ ไซลิ เธอต้องทำงาน ต่อให้ตอกเบียดเบียน หนี้สินท่วมหัว เธอก็ยังต้องค้นหาเงินต่อไปแบบไม่หยุดพัก เรื่องอื่นค่อยๆ แก้ปัญหาไปแล้วกัน

“โอเคแม่ แคนี่ก่อนนะ” หญิงสาวตัดบทพร้อมแรงเหตุผลเพื่อแม่จะได้ไม่รู้สึกผิดจนเกินไป “หนูยังต้องช่วยเปรมสรุปยอดส่งหม้อส่งลูกค้า พู่นี้ปายๆ จะโอนเงินให้ แม่รีบเอาไปจ่ายเจ็ปนะ”

“จ๊ะๆ แม่จะรีบกดไปจ่ายเลย”

กรวีร์วางโทรศัพท์ลงไถ่ๆ แล้วเอามือลูบหน้า

“เป็นไง เจ้หิวก็อเรื่องอะไรให้อีก ฉันไม่เคยเห็นแกปรี๊ดแตกใส่แม่มานานแล้วนะ” เปรมสุตาเพิ่งจะมีโอกาสถาม

กรวีร์ลดมือที่ปิดหน้าลง “แม่ฉันเพิ่งกู้เงินเจ็ปมาสามแสน ฉันจะไม่เจ็บแค้นเคืองโกรธเลย ถ้าแม่เอาเงินไปทำอะไรที่มันงอกเงยขึ้นมา”

“แล้วตกลงแม่เอาเงินไปทำอะไร”

“น่าชื่นใจที่สุด แม่ฉันทุ่มซื้อน้ำพริกกากหมูของอีกระต่ายผี พระเอกลิเกที่แม่เป็นแม่ยกมันอยู่ เปรมเกลองนี่ถึงหัวอกฉันสิ บั้น

หน้ายิ้มสู้กล้อง กล่อมลูกค้าจนคอแห้งกว่าจะขายหม้อได้แต่ละใบ แล้ว
ดูแม่ฉันเอาเงินสามแสนไปซื้อน้ำพริก แก่เข้าใจฉันใหม่ แก่เข้าใจ
อารมณ์ฉันใหม่เปรม” กรวีร์รำยความในใจ ตีอกตัวเองระบายความ
อัดอั้น ดวงตาคู่แวววาวแดงระเรื่อด้วยความเจ็บใจ

“เออๆ ฉันเข้าใจ แก่ใจเย็นๆ แล้วค่อยๆ คิด”

“ฮึ! ที่คิดออกตอนนี้น่ะแหละ ฉันอยากจะตามไปถลกหนังอี
กระต่ายผีนั่นแล้วย่างกินแก้มกับน้ำพริกของมันเป็นจริงๆ” กรวีร์เด็ดจัด
พลังแค้นสูมแน่นในอก “แล้วสภาพอย่างนี้อ่าว่าแต่สามแสนเลยนะ
สามหมื่นก็เสียดตาแทบกระเด็นแล้ว”

“ไม่เอา่น่า มันต้องมีวิธีปลดหนี้สิ”

แววตาของกรวีร์นิ่งสนิทเกินกว่าเปรมสุดาจะคาดเดาได้ หญิง
สาวที่จู่ๆ ก็หันหลังทับสามแสนเหยียดยิ้มเย้ยหยันขณะที่สบตากับ
เพื่อน

“วิธีที่ฉันคิดได้ตอนนี้ก็เห็นจะมีแค่ให้แม่มองหาเสี่ยรวยๆ มาช่วย
ฉันปลดหนี้สักคน”

“ก็เป็นความคิดที่ไม่เลว” เปรมสุดาหัวเราะชอบใจ “หมดหนี้
เร็วดี”

“เออ ฉันควรโทร. กลับไปถามเจ้าหิวแล้วล่ะว่าแถวนั้นมีเสี่ยโสดๆ
เหลืออยู่บ้างไหม ฉันจะได้อุทิศกายซัดดอกไม้ให้มันรู้แล้วรู้รอดไป”

ให้ตายสิ! กรวีร์อยากฆ่า แต่ฆ่าไม่ออกจริงๆ

2

ปวินท์ ปราณต์ปราณนต์ ชายผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นหนุ่มหล่อ เนื้อหอมที่สุดในจังหวัดก้าวลงจากรถแล้วเดินตรงเข้าไปยังห้องจัดเลี้ยงของโรงแรมที่เขามีหุ้นส่วนอยู่ ดวงตาคนจับจ้องอีกขรสีทองตวัดทางม้วนตัว เคียงคู่กันอย่างอ่อนช้อยโอบล้อมด้วยดอกไม้หลากหลายสีสีนที่บรรจงจัดอย่างสวยงาม เขาไม่แปลกใจเลยที่เจ้าภาพฝ่ายชายจะยิ้มหน้าบานเป็นจานดาวเทียมอย่างนั้น นี่ถ้ามันยกสวนบุปผชาติมาได้ก็ คงจะสั่งให้ออร์แกนเซอร์ยกมาอย่างไม่ลังเล

ปวินท์ไม่ใช่พวกนิยมชมชอบการออกงานสังคม ยกเว้นเสียแต่จะเลี้ยงไม่พิน ซึ่งแม้ว่าในความเป็นจริงเขาจะพยายามเลี้ยงแล้ว ทว่าในแต่ละเดือนก็ยังมึ่งานให้ต้องพบปะผู้คนอยู่บ่อยครั้ง เขาไม่ได้มีปมอะไรกับการเข้าสังคมหรอก เพียงแค่ไม่ชอบบั้นหน้าพะเน้าพะนอพวกผู้หลักผู้ใหญ่ที่คอยแต่จ้องจะอาศัยผลประโยชน์จากกิจการของเขา

ในจังหวัดเล็กๆ แห่งนี้การหลบลิ้นหน้าเป็นสิ่งที่ทำได้ยากยิ่ง ปวินท์ต้องทนทั้งที่ไม่อยาก แต่สำหรับงานนี้เขายิ่งกว่าเต็มใจ ปวินท์ยินดีที่จะรับบทเพื่อนเจ้าบ่าวในงานแต่งงานของศาสวัต หนุ่มโสดคนแรกในกลุ่มที่มีเมียอย่างเป็นทางการ หากขาดสักซีพยานอย่างเขาไป ใ้ศาสวัตคงเคืองยันลูกบวช

“เสียไปปี” เจ้าบ่าวมองเห็นเขาก็รีบโบกมือเรียก

คนที่มักจะถูกเรียกว่าเสียมองรอยยิ้มไม่ยอมอมหุบของเพื่อนรัก ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าวันนี้มันมีความสุขขนาดไหน หรือนี่จะเป็นบุพเพสันนิวาสอย่างที่ได้เจ้าบ่าวเคยบอกไว้

จนถึงปานนี้ปวินท์ยังไม่ค่อยอยากเชื่อเลยว่าไอ้ตัวกะล่อนจะเป็นเพื่อนคนแรกในกลุ่มที่สละโสด แต่ภาพไอ้ศาสในสูทสีขาวดูเรียบร้อยที่สุดตั้งแต่รู้จักกันมา ช่วยยืนยันกับปวินท์ว่าทั้งหมดที่เห็นเป็นเรื่องจริง ช่างกายไอ้ศาสก็เป็นสิริตาเจ้าสาวสุดสวาหชาติใจดีของมันจริงๆ

ปวินท์เป็นเพื่อนกับศาสว์ตมาตั้งแต่เข้าเรียนชั้นอนุบาล นิสัยใจคอมันเป็นยังไงเขาขอมรู้ดี ศาสว์ตในวันนี้ดูอ่อนโยนเป็นคนละคนกับไอ้เสือศาสที่เขาเคยรู้จัก อารมณ์ภาพความรักช่างรุนแรงเหลือหลายสามารถเปลี่ยนแปลงคนได้ราวกับพลิกฝ่ามือ

ศาสว์ตเป็นวิศวกรและยังเป็นเจ้าของร้านวัสดุภัณฑ์รายใหญ่ที่สุดในจังหวัด ส่วนสิริตาเป็นคุณครูอนุบาลของโรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่ง ทั้งคู่โคจรมาเจอกันด้วยวิธีสุดคลาสสิก เรื่องมันเริ่มจากแม่ไอ้ศาสอยากเห็นลูกชายเป็นฝั่งเป็นฝา หลังจากปล่อยให้มันออกล่าเหยื่อมานาน แล้วแม่ของเพื่อนรักก็หันหน้าไปพึ่งพาเจ้าหิวแม่สื่อมือฉมังที่ว่ากันว่าฝีมือการจับคู่เป๊ะปังยิ่งกว่าแอปทินเดอร์

และนี่คือผลงานชิ้นเอกของเจ้าหิว แม้ว่ากำการจับคู่ระหว่างศาสว์ตกับสิริตาจะค่อนข้างเหลือเชื่อแต่ไม่ค้ำสายตาเลย แยกทั้งงานพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าคู่บ่าวสาวเหมาะสมยิ่งกว่ากึ่งทองโบทยก

ถึงแม้การแต่งงานครั้งนี้จะเริ่มจากการแนะนำของแม่สื่อ แต่ปวินท์ก็เชื่อว่าหลังจากที่ทั้งคู่รู้จักกันมันคือความรักอย่างไม่ต้องสงสัย ศาสว์ตเปลี่ยนเป็นคนละคนเมื่อรู้จักกับสิริตา ปวินท์ที่พอใจอยู่นานกว่าจะยอมเชื่อทฤษฎีที่ว่า คู่กันแล้วต่อให้ต่างกันสุดขั้วมันก็ต้องมีจุดเชื่อม

โยงถึงกัน ทำให้มาประสบพบเจอกัน รักกันอยู่ดี

ใครจะไปคิดล่ะว่าเสือร้ายจะยอมถอดเขี้ยวเล็บลงเอยกับครูสาว กระทั่งตัวไอ้เจ้าบ่าวเองก็เถอะ ตอนแรกเขายังได้ยื่นไส้ศาสปากดีพูด บ่ายเบียงตีตึงสาวเจ้าอย่างนั้นอย่างนี้ สุดท้ายก็อย่างที่เห็น ไอ้เสือศาส ไปไหนไม่รอดกลายเป็นศาสสิ้นลายซะแล้ว

ปวินท์เดินเข้าไปหาเพื่อนและยังคงมองภาพเจ้าบ่าวที่คอยดูแล เจ้าสาวอย่างใกล้ชิด เดี่ยวช่วยจัดกระโปรงให้ถ่ายรูปออกมาสวยงาม เดี่ยวคอยช่วยซับเหงื่อที่ซึมออกมาข้างขมับ เกี่ยวก็อยก้นหวานขึ้นนำ อัจฉา สายตาเจ้าบ่าวเต็มไปด้วยความรักเปี่ยมล้นเวลาที่มองเจ้าสาว ศาสวัตเป็นแบบอย่างคนคลั่งรักที่แท้จริง

“สวัสดิ์คือพี่ไปป้” สิริดาไหว้เพื่อนสามี่ด้วยท่าที่อ่อนช้อยงดงาม อ่อนหวาน เมียไอ้ศาสเป็นกุลสตรีทุกกระเปียดนี้แล้วตัดภาพมาที่เจ้า บ่าวเพื่อนเขาสิ โจรปล้นสวาหวัชต์ฯ

“ฝากดูแลไอ้ศาสด้วยนะครูสิ” ปวินท์รับไหว้พลางยื่นกล่องของขวัญให้เจ้าสาวแล้วตบไหล่หยอกล้อเพื่อนรัก “เป็นเด็กดีอยู่ในโอวาท เมียนะแทนะ”

“แหมเสีย ฉันทอกจะเป็นคนดี ไม่มีทางทำให้เสียใจแน่นอน ไม่เชื่อไปตามเจ้หิวได้”

“ดีแตกละสิไอ้เสือ” ชายหนุ่มว่ายิ้มๆ มองเข้าไปในงานก็เห็น แม่เสือยืนคุยกับประภามนทน์องสาวเขา

ประภามนทน์สนิทกับเจ้หิวเพราะทำงานร่วมกัน ส่วนคุณนาย พรารธนาแม่ของเขานั้นก็สนิทสนมกลมเกลียวกับคุณกัญญา ยิ่งกว่า ความสัมพันธ์ของเจ้ปัมกับเจ้หิวเหนียวแน่นประดุจญาติพี่น้อง ทั้งสอง ผูกพันกันมาตั้งแต่สมัยยังสาว คงมีแค่เขาคนเดียวในบ้านละมั้ง ที่รู้จัก กับแม่สื่อคนนี้ผิวเผิน ปวินท์เคยไปส่งแม่ทำผมที่ร้านเจ้หิวบ่อยครั้ง แต่ไม่เคยได้นั่งคุยกับเจ้หิวจริงๆ จังๆ สักที

ก็ไม่ใช่ว่าแค่คู่ของศาสตร์กับสิรดาหรือที่เป็นผลงานการจับคู่อัน ลือลั่น เพราะหากจะนับกันจริงๆ งานแรกที่ทำให้เจ้หวีได้แจ้งเกิดในฐานะแม่สื่อคือการจับคู่ให้พ่อกับแม่ของปวินที่นั่นเอง

ย้อนไปสามสิบกว่าปีที่แล้ว คุณปองพล เป็นนายช่างรับเหมาก่อสร้าง ส่วนคุณนายปรารถนา หรือเจ้ปืมของลูกหนี้เกือบครึ่งก่อนจังหวัดเป็นพนักงานบัญชี เจ้หวีชักนำให้พ่อกับแม่เขารู้จักกัน รักกัน ก่อนแต่งงานอยู่กิน มีลูกชายหญิงไว้สี่บทดวงศักระกุก

น่าเสียดายที่พ่อเสียชีวิตจากไปหลายปีแล้ว แม่จึงเป็นเสาหลักคอยประคับประคองครอบครัวให้ดำเนินกิจการต่อไปอย่างเข้มแข็ง จนกระทั่งปวินที่เข้ามารับช่วงดูแลบริษัทปองพลคอนสตรัคชั่นของครอบครัวต่อ คุณปรารถนาจึงเกษียณตัวเองมาเก็บดอกผลจากการปล่อยเงินกู้

ปวินที่ไม่รู้จะอธิบายอย่างไร แต่เขาไม่ชอบงานของแม่ แม่จะรู้ว่าแม่อยากช่วยทุกคนที่ลำบากยากไร้ แต่เรื่องเงินทองมันล่อแหลมเกินไป นอกจากเสี่ยงถูกโกงแล้วก็ไม่แน่ว่าพวกลูกหนี้ตัวแสบของแม่จะสร้างความวุ่นวายอะไรอีก ตอนเต็ดร้อนมาขอยืมเงินก็อ่อนน้อมดีหรือ แต่ตอนไปตามทวงต้นทวงดอกฝ้ายเจ้าหนี้แทบจะต้องคลานเข้ากราบกราน

น้องสาวของปวินที่ไม่ได้เข้ามาช่วยงานในบริษัทอย่างเป็นทางการ ประภามันที่มีกิจการร้านเช่าชุดแต่งงานที่ต้องดูแลร่วมกับตรัย คนรักที่เป็นช่างภาพ ในใจของปวินที่นั่นอยากให้ทั้งคู่แต่งงานกันเร็วๆ หากมีหลานให้เลี้ยงดู บางทีคุณปรารถนาอาจจะเลิกปล่อยเงินกู้ก็ได้

“สินนี้กว่าพี่ไปปีจะคงใครมาเปิดตัวซะอีก”

เสียงกระซำของเจ้าสาวทำให้ปวินที่ยิ้ม เลื่อนสายตาไปทางเพื่อนรัก “พี่ไม่มีแฟนคลับเยอะเหมือนไอ้ศาสตร์หรือ ครูลิจับตาดูให้ดี

นะ ถ้ามันดีอนักก็หวดให้หนักๆ ไปเลย”

“ไม่เสียมกันสิครับเสีย แหม...เมื่อยฉันออกจะใจดีมีเมตตา แกจะมายุยงให้ตีฉันตั้งแต่วันแต่งได้ใจ แล้วไหนไอ้ทชละ” ศาสวัตมองหาเพื่อนอีกคน

“กำลังมา เตี้ยก็ถึง” ยังไม่ทันขาดคำ บวินท์ก็เห็นทชพลเดินเข้ามาในงาน ชายหนุ่มพยักพยิตไปตรงทางเข้า “นั่นไง ไอ้หมอนี้มันตายยากเนาะ”

“พวกแกเนี่ยนะ เป็นเพื่อนเจ้าบ่าวภาษาอะไรวะ แต่งตัวกันนานฉิบ แล้วโผล่มากันแต่ละที สาวๆ ในงานนี่สะกิดแซนกันแทบถลอกขโมยชิ้นกันเห็นๆ นี่งานฉันนะโว้ย”

“วันนี้ไม่มีใครหล่อเกินไปกว่าพี่ศาสหรือคะ” สิริดาขี้มให้กำลังใจเจ้าบ่าวอย่างอ่อนหวาน

“ครูลิไปพูดงั้นเดี๋ยวมันก็ลอยหรือก ดูสายตาที่มันมองครูลิซะก่อน ไอ้ที่มันไม่น่าไว้ใจ ค่ะนี่ต้องมีแผนร้ายแน่ๆ” บวินท์แกล้งพูดแห่ย์

“คืนส่งตัวเข้าหอจะขรรมตาได้ไงวะ” ศาสวัตหัวเราะหึๆ มองเจ้าสาวตาวาว จนสิริดาเมินหน้าหลบตาด้วยความขัดเขิน

“เฮ้อ...เบาๆ โว้ย ไอ้เจ้าบ่าว เห็นใจพวกฉันที่ยังโสดๆ กันบ้าง”

“อยากสละโสด โปรดติดต่อเจ้หวี ของเขาดีจริงๆ นะเสี่ย”

“งั้นเชียว”

ศาสวัตโอบไหล่เจ้าสาวยืนยันคำตอบ “ดี ไม่ดี ฉันก็ได้เมียบเพราะเจ้หวีละนะ”

“แทนที่จะเจอเจ้หวีให้เร็วกว่านี้ จะได้ไม่ต้องลำบากตามหารักแท้จนเกือบครบทุกอำเภอ”

“เสี่ย...ไม่พูดก็ได้มั้ง” เจ้าบ่าวลากเสียงยาว เบ้หน้าเหมือนจะร้องไห้ “นี่เพื่อนเอง...ไม่แกล้งเพื่อนเนาะ เพื่อนอยากชิมน้ำผึ้งพระจันทร์ ในอาการครบสามสิบสอง ไม่อยากหยอดน้ำข้าวต้มในคืนส่งตัว”

ปวินท์กับสิริดาพากันหัวเราะ ทว่าเจ้าบ่าวที่เคยเขี้ยวเล็บ
แพรวพราวและมือดีตรึงกับสาวงามเกือบครบทุกอ้าเกอายังคงไม่อาจ
วางใจในสถานการณ์จึงต้องรีบหันไปอ่อนเจ้าสาว

“สิริยาไปฟังเสียงนกเสียงกาเลยนะ ไล่ไปมันแก่งังใส่ความพี
ตีๆ แบบพีไม่มีอีกแล้ว ไล่ทัชเป็นพยานได้”

“อะไรไอ้เจ้าบ่าว มาถึงก็จะให้ฉันเป็นพยานเท็จเลย” ทัชพลเดิน
เข้ามาตบต้นแขนหยอกล้อเจ้าบ่าวแล้วส่งยิ้มทักทายเจ้าสาว

“เรื่องที่ฉันเป็นคนดี รักเดียวใจเดียวไง”

“ประโยคแรกก็พอได้ แต่ประโยคท้าย ฉันไม่ค่อยแน่ใจ ต้องให้
ครูสิช่วยพิสูจน์”

“สิดคิดว่าเลือกไม่ผิดนะคะ” เจ้าสาวยิ้มพร้อมหันไปประสาน
สายตากับเจ้าบ่าวอย่างลึกซึ้ง

“รักที่สุดเลยจ๊ะ”

“เฮ้อ...แกไม่น่าไปงาให้มันเลยทัช ครูสิจับเมียต่อหน้าเราอีกแล้ว”
ปวินท์ว่ายิ้มๆ ก่อนทั้งหมดจะพากันหัวเราะ

“คืนนี้ครูสิช่วยมากเลยครับ” คนเพิ่งมาถึงเอ่ยชม

“ฝีมือเจ้าหัวทั้งหน้า ทั้งผมเลยคะ”

“งานนี้เจ้าหัวกินเรียบตั้งแต่ต้นยันจบ” ทัชพลสรุปยิ้มๆ

“ดีนะคะที่ยังมีพีปาล์มกับพีตริยมมาแบ่งรายได้ในส่วนของคุณ
แต่งงานกับถ่ายภาพ แต่เจ้าหัวก็ช่วยสิได้เยอะจริงๆ ค่ะ ต้องขอบคุณ
แก” เจ้าสาวบอกอย่างจริงใจ

“ว่าไปถ้าคิดจะแต่งงานก็ไม่ยากเลยนะ เจ้าหัวมีครบ ทั้งหาคู่ แต่ง
หน้าทำผม ชุดบ่าวสาวก็ให้อีปาล์มจัดการพร้อมช่างภาพ เนี่ยครบ
ครบขนาดนี้คุณเพื่อนทั้งสองไม่สนเหรอครับ ละทั้งชีวิตเสดพร้อมโลด
เล่นสู่วงการพอบ้านใจกล้าอย่างฉัน ถ้าพวกแกมีใจปรึกษาเจ้าหัวในงาน
ได้เลยนะ ไม่ต้องเสียเวลานั่งปัดทินเดอร์ เจ้าหัวงานดีสุด ดูแลตั้งแต่

วันแรกยันวันแต่ง”

“นี่เขาแบ่งค่าคอมมิชชันให้ด้วยหรือไง ชวนไม่หยุดเลยวู๋”
ปวินที่ว่า

“อะไรดี ศาสก์ว่าดี ไอ้ทชแกสนใจไหมละ” ศาสก์ตลิ่งคิ้วถาม
“ผ่านฉันไปก่อน อย่าวว่าแต่ปิดทินเดอร์ เวลากินข้าวยังหาไม่
ค่อยเจอเลย เสียไปบ่โยนงานมาให้เหมือนไม่ยอมให้ฉันคลาดสายตา
ไม่รู้มันแอบคิดอะไรกับฉันหรือเปล่า”

“อย่าบ่นนา” คนโยนงานยิ่งกว้าง “ฉันยังไม่เห็นใครที่เหมาะสม
กับแก ช่วงนี้ก็ช่วยฉันทำมาหากินก่อน”

ปวินที่กับทชพลทำงานด้วยกันที่ปองพลคอนสตรัคชั่น บริษัทรับ
เหมาก่อสร้างที่ทรงอิทธิพลที่สุดในจังหวัด เนื่องจากงานบริหารดึงเวลา
ส่วนใหญ่ไปจนเกือบหมด ปวินที่จึงต้องมีทชพลคอยช่วยดูแลตรวจงาน
หน้าไซต์ คนนอกมักเข้าใจผิดคิดว่าทชพลอยู่ในฐานะลูกจ้าง แต่เปล่า
เลย แท้จริงแล้วเพื่อนเขาคอนนี่มีหุ้นอยู่ในปองพลคอนสตรัคชั่นไม่น้อย
เลย

“ไม่ได้บ่น แค่บอกไอ้ตาสเฉยๆ ว่าฉันยังไม่พร้อมเข้าสมาคม
พ่อบ้านใจกล้ากับมัน” ทชพลแจกแจกแล้วแก้มองหน้ามากะขิบ
กับศาสก์ “ทำไมแกไม่ลองกล่อมเสียดีๆ ละ เผื่อมีลุ้น”

“พูดจนคอแห้งแล้ว สงสัยจะยังตัดใจจากรักเก่าไม่ได้ ก็นะรัก
แรกมันแยกยาก”

เรื่องนี้ทำให้ปวินที่ถึงกับถอนใจเสียดัง “อย่าเถิดไป เตียวใคร
ได้ยื่นเข้า คนที่ไม่เกี่ยวเขาจะเสียหาย”

“โอ๊ย...ไม่มีใครกล้าจินตนาการว่าที่ลูกสะไภ้นายก อบจ. หรอกจะ
มีแต่แก่นนั่นแหละที่ต้องระวัง ฉันได้ข่าวว่าแกเพิ่งขนงานประมูลสร้าง
โรงอาหารที่โรงเรียนพ่อครูหลินไม่ใช่หรอ ถ้ามจริงเถอะนะ ยังมอหน้า
กันติดอีกเหวอะ” ศาสก์ตลิ่ง

“ฉันแยกงานกับเรื่องส่วนตัวออกหรือก่อน อีกร้อยล้านกับหลินก็เลิกกันจนเขามีนกใหม่ไปแล้ว แต่ทำงานให้พ่อเขาไม่น่าจะมีปัญหา เลิกพูดเรื่องนี้ได้แล้วนะ ถ่ายรูปดีกว่า” ปวินท์ตัดบททพกลางกัวก็มือเรียกคนรักของน้องสาว “เตรียมมาถ่ายรูปให้พี่หน่อย”

ชายหนุ่มไม่รู้จะอธิบายอย่างไรให้ทุกคนเชื่อว่าเขากับบนลินจากกันด้วยดี บางทีอาจเป็นเพราะท่าทางการแสดงออกของเขาด้วยกรรมังที่ยังทำให้ทุกคนเข้าใจผิด คิดว่าเขายังเชื่องซิมโตกเศร้าเพราะถูกแฟนเก่าสะบั้นรัก ความจริงเขาไม่เหลือเยื่อใยอาลัยอาวรณ์กับบนลินแล้ว แต่ด้วยความที่เขากับบนลินรู้จักผูกพันกันมานาน ถึงความรักในแบบหนุ่มสาวจะปิดฉากลงไป ทว่าความห่วงใยในฐานะเพื่อนยังคงมีอยู่

ที่เขาไม่อยากเอ่ยถึงบนลินไม่ใช่เพราะยังลืมไม่ลง แต่เขาเกรงใจเจ้าสาวของเพื่อนมากกว่า อยากรู้เสียสิรดากับบนลินก็เป็นเพื่อนร่วมงานกัน หากสาธวัตกับทัชพลเอ่ยพาดพิงถึงบนลินบ่อยเข้าก็จะพาให้กลิ่นไม่เข้าคายไม่ออกเสียเปล่าๆ

ปวินท์เข้าใจว่าทุกคนเป็นห่วงและคอยเอาใจช่วยยให้เขาข้ามผ่านเคราะห์รักครั้งนี้ เขากับบนลินคบหากันอย่างเปิดเผย ผู้คนรับรู้เพราะรักกันมาหลายปี ดวงคู่ออกงานสำคัญระดับจังหวัดก็หลายหน พอทุกคนทราบข่าวการเลิกกันไม่แปลกที่จะพากันงุนงง ยิ่งพบนลินหันไปคบหากับธนชิต คนเลยเข้าใจผิดคิดว่าเขาถูกลูกชายนายกชกชิงคนรักไป

มันแน่นอนอยู่แล้วที่บรรดาทีมเสียไปปีนี้จะเจ็บแค้นเคืองโกรธของแบบนี้ปวินท์ไม่โทษใครหรือ แม้จะเสียใจที่รักษาคนรักเอาไว้ไม่ได้ แต่ในเมื่อบนลินเลิกแล้ว เขาก็ต้องยอมรับการตัดสินใจของเธอ

คนเราโตๆ กันแล้ว ทำอะไรย่อมต้องรับผลที่เกิดตามมา บนลินบอกเขาว่าเธอมีความจำเป็น ซึ่งเขาคิดว่ามันเป็นเหตุผลการบอกเลิกที่ฟังไม่ขึ้น ถ้าเธอมีปัญหา เขาในฐานะคนรักพร้อมเสมอที่จะยื่นมือเข้าช่วยเหลือ ไม่ใช่ว่าจะไม่มีทางเลือก แต่เธอตัดสินใจเลือกทางอื่น

ปวินท์ไม่เคยคิดเห็นยวรั้งหรือนึกเสียดายอะไร ที่เขายังเรื่อยๆ เฉื่อยๆ ไปวันๆ ก็ไม่ได้หมายความว่าเขายังทำใจไม่ได้ เขาแค่ขี้เกียจขี้แฉงให้เรื่องมันยืดยาว จะอย่างไรก็เป็นเรื่องส่วนตัวของเขาซึ่งชาวบ้านไม่จำเป็นต้องรู้

หลังถ่ายรูปลเสร็จปวินท์กับทัชพลช่วยเจ้าภาพต้อนรับแขก ซึ่งส่วนใหญ่ก็เป็นคนรู้จักและมีชื่อเสียงในจังหวัด คู่บ่าวสาวเป็นคนน่ารัก อัจฉริยะดี ใครๆ ก็อยากมาร่วมแสดงความยินดีด้วย ห้องจัดงานใหญ่ ที่สุดจึงดูคับแคบลงทันตา

“ไหนไฮ้ศาลมันบอกว่าเชิญแต่คนกันเอง” ทัชพลบนที่มฟ้าขณะหยิบแก้วเครื่องดื่มส่งให้ปวินท์ สองหนุ่มหลบมายืนกันที่โต๊ะเครื่องดื่ม

“กันเองของมันก็เกือบทั้งจังหวัดนั่นแหละ ลูกค้ำมันทั้งนั้น”

“งานแกฉันขอแนะนำให้ไปจัดที่สนามกีฬาณะ กว้างดีจะได้ไม่อึดอัด”

“ทำไม่ถึงคิดว่าฉันจะมีงาน ถ้าเป็นไฮ้ปาล์มยังมีความใกล้เคียงมากกว่า” ปวินท์ตอบพร้อมจับตามองเพื่อนรักที่ชะงักมือไปหนึ่งจังหวะ ก่อนจะยกแก้วขึ้นดื่มตามปกติ เขาแอบนึกสงสัยความรู้สึกของเพื่อนที่มีต่อห้องสาวมาสักพักแล้ว แต่ทัชพลก็ไม่เคยแสดงอาการพิรุณอะไรให้จับได้ อย่างเช่นตอนนี้แม้กระทั่งน้ำเสียงก็ยังถูกควบคุมให้เป็นปกติ

“จะแต่งงานกันแล้วหรือ ปาล์มกับตรัยนะ”

“เปล่า ฉันพูดถึงความน่าจะเป็นเฉยๆ บ้านก็เริ่มปลูกแล้ว ถ้าเปรียบเทียบกัน ยังไงไฮ้ปาล์มก็มีโอกาสแต่งงานมากกว่าฉันซึ่งยังไม่มื่ออะไรเป็นรูปเป็นร่างสักอย่าง” ปวินท์ยกไหล่บอกร่างายๆ

เป็นเวลาเดียวกับที่สายตาของทัชพลถูกสะกดด้วยรอยยิ้มสดใสของประภามนต์ เธอกำลังยืนคุยกับกลุ่มเพื่อน วันนี้ประภามนต์ดูสวยจนไม่อาจถอนสายตาได้เช่นทุกครั้ง หากปวินท์ไม่ยิงคำถามต่อ ทัชพลก็ไม่รู้เลยว่าตัวเองเผลอเผยความลับอะไรออกไปบ้าง

“วันนี้น้องสาวฉันสวยนะ เก่งกว่าไหมท์ซ”

“อืม” สวยมาก...แต่ทัซพลไม่มีสิทธิ์ เต็มที่ก็ทำได้แค่มองแล้ว เก็บมาชื่นชมอยู่ในใจเสียบๆ

“เฮ้ย! ใจเพื่อนเจ้าบ่าว พวกแกแอบมาเฝ้าน้องสาวอะไรกันตรงนี้ ไปช่วยฉันรับหน้าท่านนายกก่อน” เจ้าบ่าวปลีกตัวเดินมาตามด้วยสีหน้าเห็น้อยอ่อน แต่ก็ช่วยให้ใครบางคนผ่านพ้นวิกฤติ คำขอร้องของ ศาสวัตเหมือนระฆังดังช่วยชีวิตทัซพลที่กำลังถูกปวินท์ตีจนเข้ามุมเตรียมปล่อยหมัดน็อก

ทั้งสามหนุ่มพากันไปยืนรอต้อนรับแขกคนสำคัญ กลุ่มของนายกรองวิทย์ ประกอบด้วยธนชิตลูกชายคงคู่มากับนลินว่าที่ลูกสะใภ้ นิชมณลูกสาวคนเล็กมาเดี่ยว แต่ก็สวยเฉี่ยวสะกดสายตาคนทั้งงาน และเหล่าบริวารผู้ติดตามอีกนับสิบ บ่าวสาวพร้อมผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่าย เข้าต้อนรับแขกผู้ทรงเกียรติ

ตรัยกคบันที่กภาพ ก่อนที่ท่านนายก อบจ. จะกล่าวทักทายอวยพร นิชมณนั้นถูกใจหมายตาปวินท์มานาน พอเสียไปปีใดก็ทอดสะพานให้ทุกครั้งที่มีโอกาส ลูกสาวนายกเดินนวยนาดเข้ามาสอดแซนควงคู่ขอถ่ายรูปรด้วย แม้ว่าปวินท์จะคอยระวังกิริยาไม่ให้ดูใกล้ชิดจนเกินไปนัก แต่ทุกคนในที่นั้นก็รู้ดีว่าอะไรเป็นอะไร

ศาสวัตหันมามยิ้มกับทัซพล

“ฉันว่านายกครองต้องวางแผนจะฮุบกิจการเสียเนอะ เริ่มจากให้ลูกชายแย่งแฟนไปก่อนแล้วส่งลูกสาวมาตามใจทีหลัง ผังครูลินก็คนนับหน้าถือตาเยอะได้ฐานคะแนน ผังเสียไปปีเพื่อนเราก็กินหนาได้ทุนหาเสียง แผนการล้าลึกเกินด้าน ใจทัซแกก็ต้องรักษามผลประโยชน์ของตัวเองให้ดีนะ ลูกสาวนายกรุกเก่งเป็นบ้า ฉันละกลัวว่าเสียจะเสียท่าเข้าสักวัน”

“นินทาระยะเผาชนเลยนะ ไว้หน้าแขกบ้างใจเจ้าบ่าว” แม้จะ

ค่อนข้างเห็นด้วย แต่ทัชพลก็ไม่อยากเอออวยให้ศาสวัตได้ใจ “แต่คุณหลินกับนายชิตนี่ก็ไม่ไหวนะ คงกันมาเขี่ยถึงที่ จะทำร้ายใจเพื่อนเราไปถึงไหน”

“สิ่งเด็กตัดสายเบรกรถเลยตีใหม่ หมั่นไส้มัน” ศาสวัตเสนอ

“แกจะเข้าหอหรือเข้าคุกล่ะ” ทัชพลย้อนถาม

“เรื่องแค่นี้แกยังต้องถาม เลือ่ง่ายจะตายไป ยังไงฉันก็ขออนอกดเมื่อยอยู่แล้ว”

“ฉันรีบเชิญแขกเข้าโต๊ะไปซะ ยิงอยู่นาน ฉันยิ่งเหม็นขึ้นหน้า ลูกชายนายก”

“เดี๋ยวพี่จัดให้อื้อน้อง” ศาสวัตพยักหน้าสั่งเด็กนำทางแขกคนสำคัญไปที่โต๊ะ “เชิญท่านนายกตามสบายนะครับ ทางเราจัดเตรียมโต๊ะไว้ให้แล้ว เชิญครับ”

“ฉันผมขอตัวก่อนนะครับ” นายกครองวิทย์ฉีกยิ้มกว้างยกมือไหว้รอบทิศเดินผ่านหน้าปวินท์ไป ตามติดด้วยธนชิตกับหลิน

ปวินท์ยิ้มให้ตามมารยาท ก็ไม่คิดว่าคู่กรณีจะหยุดพัก ชายหนุ่มไม่รู้สึกลึ่ดร้อนอะไรกับการที่ต้องเผชิญหน้าคนรักเก่า แล้วก็ปวินท์ที่เอ่ยขึ้นมาก่อน

“เห็นหลินบอกว่าคุณเสียไปปะขณะประมุขสร้างโรงอาหารที่โรงเรียนของคุณพ่อเขา ผมยินดีด้วยนะครับ คราวนี้ผมจะได้เลิกกังวลเสียที”

“มีเรื่องอะไรต้องกังวลหรือครับ” ปวินท์อยากรู้ว่าอีกฝ่ายจะมาไม่ไหน

“ก็ถ้าเสียไม่ได้งานนี้ ผมคงจะกลายเป็นต้นเหตุ ทำให้เสียชวดทั้งงาน ชวดทั้งหลิน ถือว่าโรงอาหารที่จะสร้างใหม่เป็นรางวัลปลอบใจแล้วกันนะครับ”

ทุกคนที่ได้ยินธนชิตพูดต่างชะงักและรอดูปฏิกิริยาของปวินท์ใครๆ ก็ดูออกกันทั้งนั้นว่าลูกชายนายกตั้งใจพูดเยาะเย้ย แต่เสียไป

ของเพื่อนๆ ยิ้มมุมปากตอบกลับอย่างสุภาพ

“อย่าคิดอย่างนั้นเลยครับ ผมทำงานตรงไปตรงมา ถ้าได้ก็คือได้ แต่ถ้าไม่ได้ก็แค่หางานใหม่ ทางเราไม่เดือดร้อนหรอกครับ” ปวินท์พยายามรักษาวรรยาการศ แต่ดูเหมือนเพื่อนรักทั้งสองของเขาจะไม่ให้ความร่วมมือ ศาสวัตและทัชพลขยับตัวแทบพร้อมกัน

“ถ้าจำไม่ผิดผมเข้าใจมาตลอดว่าทางปวงพลคอนสตรัคชัน ประมูลสร้างโรงอาหารนะครับ ไม่ได้ประมูลชิงตัวลูกสาว ผอ.” ทัชพลเลิกคิดเบนหน้าไปทางนลินแล้วถามยิ้มๆ “ใช่ไหมครับครูลิน”

“คุณขิตแค่พูดเล่นนะคะพี่ทัช ขอโทษนะคะพี่ไปป้”

“หลินกับคุณขิตไปนั่งที่โต๊ะเถอะ ยืนตรงนี่คงไม่สะดวกนัก แยกเดินเข้าออกตลอด” ปวินท์ปลดมือนิชมนที่เกาะแขนเขาออก “คุณนิตก็ไปพร้อมกันเลยนะครับ ผมยังต้องช่วยเจ้าภาพรับแขกอยู่ แล้วค่อยคุยกัน”

“นิตช่วยพี่ไปรับแขกได้นะคะ”

“อย่าเลยครับ พวกแขกผู้ใหญ่คุยไม่สนุกหรอก เชิญครับ” ปวินท์จึงจ้องหวั่นที่เหลือบเห็นคนรู้จักเข้ามาพอดีจึงรีบขอตัวผละไปต้อนรับนิชมนจำใจเดินตามพี่ชายไปนั่งที่โต๊ะ

“ศาส! ไร้คนที่แกจะใช้ให้ไปตัดสายเบรกรถยังอยู่ไหม” ทัชพลถามอย่างโมโห

“เป็นฟืนเป็นไฟเลยนะไร้ทัช แกดูเสียสิยังซิลอยู่เลย”

“ฉันเกลียดหน้ายิ้มๆ ของลูกชายนายปกครอง มันไม่รู้เหรื่อว่าพ่อมันยังต้องอาศัยฐานคะแนนจากทางเราอยู่ ลูกน้องในบริษัทก็มีสิทธิ์กាប់ตรเลือกตั้งได้ทั้งนั้น” น้ำเสียงของทัชพลเต็มไปด้วยความไม่พอใจ

“พวกแกจะให้ฉันทำยังไงละ หรือจะต้องหาคนไปช่วยตัดสายเบรกรถเพิ่ม” ปวินท์ส่งแขกผู้ใหญ่เข้างานเรียบร้อยจึงหันกลับมากถามเพื่อนทั้งสองและบอกเป็นนัย ว่าเขาได้ยินแผนร้ายที่ทั้งคู่สมคบคิดกัน

ก่อนหน้านี้ “ฉันไม่เป็นอะไรจริงๆ พวกแกก็อย่าอินกันนักเลย”

“เฮ้อ...” ศาสวัตและทัชพลถอนหายใจราวกับนัดกันไว้ ในเมื่อเจ้าทุกข์ยังไม่เดือดร้อน พวกเขาก็ไม่ควรอินอย่างที่ปวินท์ว่านั่นละ

“พี่ศาส”

เสียงเรียกจากด้านหลังทำให้ทั้งสามหนุ่มขยับตัว นายพีธีเดินเข้ามาซักซ้อมคิวกับป่าวสาวเป็นครั้งสุดท้าย จากนั้นศาสวัตกับสิริดา ก็แยกไปเตรียมตัวขึ้นเวทีเข้าสู่ช่วงพิธีการ

ปวินท์กับทัชพลเดินไปนั่งโต๊ะที่จัดเตรียมไว้ซึ่งเป็นโต๊ะเดียวกับ นายกครองวิทย์ ตอนปวินท์ไปถึงแม่ของเขากำลังคุยกับท่านนายก โดยมีเจ้าหน้าที่นั่งเฝ้าอยู่ข้างๆ ชายหนุ่มเพิ่งเจอหน้าแม่สื่อจริงๆ จึงยกมือขึ้นไหว้

“สวัสดีครับเจ้าหน้าที่”

“สวัสดีค่ะเสียไปปี คุณทัช วันนี้เพื่อนเจ้าบ่าวทั้งสองคนหลอกกันไม่ลงจนสาวๆ ในงานเลือกไม่ถูกเลย”

“ไม่ขนาดนั้นหรอกครับ พวกผมต้องยอมถอยให้เจ้าบ่าวเขาก่อน” ชายหนุ่มตอบยิ้มๆ พลางนั่งลงข้างน้องสาว “ตรัยล่ะ”

“รอถ่ายรูปรอบเวที แล้วเพื่อนเจ้าบ่าวไม่ต้องขึ้นไปหรอก”

“ไม่ต้องหรอก นี่...ดูคุยกันถูกคอดีนะ” ปวินท์พยักหน้าไปทางแม่แล้วคว้าแก้วน้ำขึ้นดื่ม

“อ้อ...คุณนายปรารณากำลังดีลลูกสาวนายกครองให้พี่ไปป่ะ”

ชายหนุ่มเกิดอาการสำลักน้ำในปากอย่างกะทันหัน ประภามนท์ ยิ้มหวานพร้อมกับยื่นกระดาษเช็ดปากให้พี่ชาย

“หนูล้อเล่นนะ คุณนิคไม่ใช่แนวพี่ไปป่ะหรอก ขนาดแม่สื่ออย่างเจ้าหน้าที่ยังแบ่งรับแบ่งสู้เลย สบายใจได้” หญิงสาวชะงักหันมามองเลย พี่ชายไปยังทัชพล “พี่ทัชคะ พอดีว่าเพื่อนหนูเขาจะตรวจรับบ้าน พี่ทัชพอมีเวลาว่างไหม”

“เมื่อไหร่เธอ”

“สิ้นเดือนนี้ค่ะ สะดวกไหมคะ”

“เดี๋ยวพี่โทร. บอกปาล์มอีกทีดีกว่า ขอกลับไปดูตารางงานก่อน”
ถึงไม่ว่างทชพลก็จะพยายามเคลียร์ตัวเองเพื่อประมาณท์

“ขอบคุณค่ะ หนูขี้เกียจถามพี่ไปปี เสียงงานยุ่งไม่ไหวเลย นื่อง
ขอความช่วยเหลือแต่ละทีก็ร้อไปเถอะ”

“ไอ้ทชมันก็ยุ่งพอๆ กับฉันนั่นแหละ เป็นแกห rokok มันถึงได้ทำ
เหมือนว่างให้” บิวนท์พูดจี้ใจดำเพื่อนรัก ขณะที่ประมาณท์แกล้งยัก
ไหล่

“หนูจะมีเส้นสายไว้ทำไมละ ถ้าถึงเวลาจำเป็นแล้วพึ่งพาไม่ได้
อะ พี่ทชไม่ใจดำกับน้องเหมือนพี่ไปปีหรอก”

“คุณอะไรกันเสียงดัง ผู้ใหญ่กำลังคุยกันอยู่ พวกแกจะมาคุยแข่ง
ทำไม เสียมารยาทจริงๆ ไอ้พวกนี้”

“แม่มีธุระของแม่ หนูก็ต้องมีธุระของหนูบ้างสิคะ” ประมาณท์
ยิ้มประจบ รู้ว่าแม่ไม่ถือสา

“หนูปาล์มเมื่อไรจะมีข่าวดีละ ได้ข่าวว่าลงมือสร้างเรือนหอ
แล้ว” ครอบวิทย์เอ่ยถาม

“คงอีกนานคะนายภ บ้านนั้นก็คงอีกนานกว่าจะเรียบร้อย ขอ
เก็บเงินสร้างตัวก่อน ช่วงนี้เริ่มมีงานเข้ามาก็ดีขึ้นหน่อยคะ ไม่งั้นหนู
กับเจ้หวิคนั่งตบยุงอยู่บ้านกันอีกนาน” ประมาณท์กับเจ้หวิคจะรับ
งานร่วมกันเสมอ

“พอเริ่มผ่อนปรนให้จัดงานได้ก็ค่อยยังชั่วนะ ธุรกิจหลายอย่าง
มันไปต่อได้ อย่างพวกงานบวช งานแต่ง คงได้จัดกันตามความเหมาะ
สม”

“ไอ้คะ แต่คุณหนูคงต้องพักไว้ก่อน หนูยังไม่รีบคะ พี่ต๊วยก็ควงาน
เพียบเลย”

“แล้วคุณชิตกับครูหลินล่ะ ใกล้เคียงจะมีข่าวดีหรือยัง” คุณปรารถนาถามบ้าง สายตาดูจนางเหยี่ยวพุ่งไปยังหญิงสาวที่เกือบได้มาเป็นลูกสะใภ้

“เรายังไม่ได้คุยกันเรื่องนี้เลยคะ” นลินตอบด้วยสีหน้าเรียบเฉย ผิดกับคนรัก

“คงอีกไม่นานหรอกครับป้าปี่ม ตัวผมไม่ติดขัดอะไร รอหลินพร้อมก็แต่งได้เลย” ธนชิตสบสายตาท้าทายกับปวินท์

“ยินดีด้วยนะครับ” นอกจากคำนี้ปวินท์ก็ไม่รู้จะพูดอะไร ทำทาง ธนชิตจะตามจองเวรเขาทั้งคืนแน่

“แล้วเสียไปปีไม่คิดจะหาแฟนใหม่บ้างหรือครับ เจ้หิวก็อยู่นี้แล้ว ทำไมไม่ลองให้ทาบทามสาวใหม่สักคน น้องสาวผมก็ยังว่างนะ”

“พี่ชิตก็...” ธนชิตทำท่าเหิงอาย แต่ก็ส่งสายตาวานยิ้มให้ปวินท์ไม่หยุดหย่อน

เสียหนุ่มยังคงรักษาสีหน้าได้อย่างยอดเยี่ยม น้ำเสียงมันคงหนักแน่น “อย่าเลยครับ ช่วงนี้ผมงานยุ่งจริงๆ จะทำให้เจ้หิวกับคุณนิตเสียเวลาซะเปล่าๆ แต่นี้พี่ชิตกับนจนผมหุซาแล้ว”

“แต่ถ้าเสียไปป้าปี่ม เจ้ยินดีช่วยนะคะ” แม่สื่อยิ้มเจื่อน รับเสนอตัวเพื่อหวังจะได้บ่าป

คุณกัญญาไม่กล้าสู้หน้าปวินท์นัก เพราะรู้ว่าตัวเองมีส่วนทำให้ความรักระหว่างชายหนุ่มกับนลินต้องพังลง เพราะคนที่แนะนำนลินให้คบหากับธนชิตก็เป็นเจ้หิวคนนี้นี่ละ

จากประสบการณ์การเป็นแม่สื่อมาครั้งก่อนชีวิต คุณกัญญาเชื่อมั่นในสัญชาตญาณของตนเอง ปวินท์กับนลินไม่ใช่คู่แท้แน่นอน แม้องค์ประกอบรอบข้างจะเหมาะสม แต่มองยังไงก็ไม่ใช่คู่อุปถัมภ์ การจับคู่ระหว่างครูสาวกับลูกชายนายาก็เชื่อว่าจะเป็นเรื่องธรรมดาของหนุ่มสาว แต่มันยังมีผลประโยชน์ทับซ้อนซ่อนอยู่อีกหลายชั้นจนน่า

ปวดหัว

“งานเริ่มแล้วครับ” หัซพลดึงความสนใจไปที่เวที ยุติบทสนทนา
ชวนอึดอัดไว้เพียงเท่านั้น

พิธีการดำเนินไปอย่างเรียบง่าย แหกผู้ใหญ่ที่ป่าวสาวให้ความ
นับถือขึ้นเวทีกล่าวอวยพร ปิดท้ายด้วยการโยนดอกไม้ของเจ้าสาว
นิชมินชวนนลินและประภามนที่ไปแย่งช่อดอกไม้ แต่ฝ่ายหลังปฏิเสธ

“หนูขอตัวไปช่วยพี่เตรียมก่อนนะคะ” ประภามนที่บอกแม่

“หาอะไรให้เตรียมรับรองห้องบ้างนะ ฉันเห็นเดินทำงานคงน่าจะ
หิว”

“วิถีช่างภาพไงแม่ หนูไปนะ เดี่ยวเสร็จงานแล้วเรากลับบ้าน
พร้อมกันนะคะ”

“อืม...ไปดูแลพี่เถอะ” คุณปรารธนาพยักหน้ารับรู้

ตรัยลดกล่องในมือลงแล้วนั่งหันหน้ามองหญิงสาวที่แทรกตัว
เข้ามาบังเต็มหน้ากล้อง ประภามนที่จิกยิ้มจนตาหยีพร้อมกับยื่นจาน
ขนมให้คนรักอย่างเอาใจ

“คุณนายปรารธนาทักว่าที่ลูกเขยเป็นลม เลยให้ปาล์มหาอะไร
มาให้พี่เตรียมรับรองห้อง”

“ไม่หิวหรอกจ้ะ ปวดจี๋มากกว่า”

“อ้าว แล้วก็ทนอยู่ได้ ไปห้องน้ำสิคะ เอากล่องมา เดี่ยวปาล์ม
ถ่ายรูปต่อให้” หญิงสาวอาสา แมมือรอ นึกอยากจะดุร้ายสักที ไม่ใช่
ว่าไม่มีเขาแล้วจะไม่มีคนถ่ายรูปเสียเมื่อไร ตรัยยังมีทีมงานของเขาอีก
สองคนที่คอยถ่ายรูปเก็บตกอยู่

“จ้ะเดี๋ยวพี่มานะ ฝากหน่อย” ตรัยปลดสายกล้องที่คล้องคอ
ออกแล้วส่งต่อให้หญิงสาว

“เชื่่มือเถอะน่า กดถ่ายเป็นร้อย ใช้ได้รูปเดียว”

“เสียชื่อมีแฟนเป็นช่างภาพหมด”

“ทำใจได้ละ ถนัดเป็นนางแบบ ไม่ได้ถนัดถ่ายรูปรึ้นนา”

ตรัยหัวเราะ ขี้แ่ผคนรักอย่างมันเขี้ยว ก่อนหลบฉากออกไป ช่างภาพหนุ่มเข้าห้องน้ำไปได้ครู่เดียว ก็มีเสียงเดินเข้ามาพร้อมคุยโวเสียงดัง เพราะเข้าใจว่าไม่มีคนอยู่

ตอนแรกตรัยก็ไม่ได้ตั้งใจฟังหรอก แต่พอมีชื่อของปวิ้นท์ขึ้นมา เขาก็เลือกที่จะนั่งเสียบๆ ฟังคนข้างนอกคุยกันต่อ เขาก็อยากรู้ว่าลับหลังแล้วคนภายนอกจะนิโทษสมาชิกบ้านปรานต์ปรานณ์ตัว่างใบบ้าง

“แกเห็นหน้าไอ้เสียไปป์ใหม่ ฉันสะใจชะมัด คอยดูเถอะถ้าน้องสาวฉันทำให้เจ็บเยอมยกขันหมากมาสู่ขอได้ ทุกอย่างก็เข้าล็อก”

“แต่มันก็ยังมึ่น้องสาวอีกคนนะครึบคุณชิต”

“เฮ้ย ลูกสาวไม่เหมือนลูกชายหรอก น่องมันก็ไม่ได้วุ่นวายอะไรกับบริษัทด้วย จะมีปากมีเสียงสักเท่าไรเชียว ถ้ายายนิดไปเป็นสะใภ้บ้านนั้นได้ ผลประโยชน์อีกมากมายที่จะตามมา”

“นายกครองมองการณ์ไกล ฉลาดวางแผน”

“ถ้าทุกอย่างเป็นไปตามที่พ่อฉันคิด คนที่สบายก็คือพวกเรา ฉันเองก็แย่งหลินมาจากไอ้เสียนั่นได้แล้ว ต่อไปก็ถึงตายายนิดบ้าง”

“คุณชิตก็เก่งนะครึบ ไม่น่าเชื่อว่าครูลินจะยอมทิ้งเสียไปป์มา”

“หลินไม่ยอม แต่พ่อเขายอม พ่อหลินยังต้องพึ่งพาครอบครัวฉันอยู่ เขาคงคิดดีแล้ว ไม่งั้นจะล้าทิ้งไอ้ไปป์มาหาฉันเหวอ ถ้าเรากินรวยุบสมบัตได้ทั้งสองทาง อนาคตการเมืองของพ่อฉันก็สดใส”

“แล้วคุณชิตก็จะได้เป็นนายก อบจ.ที่หนุ่มที่สุด”

“ส่วนพ่อฉันก็จะได้เป็นท่าน ส.ส. ครองวิทย์”

สองคนประสานเสียงหัวเราะกันอย่างชอบใจ ตรัยนั่งกำหมัดแน่น จากคำพูดเขาพอจะเดาได้ว่าใครเป็นใคร ไม่คิดเลยว่านายก

ครองวิทย์จะมีแผนการสกปรกเช่นนี้ ตรีัยเคยเจอธนขิตอยู่บ้าง และไม่ค่อยชอบสายตาที่อีกฝ่ายใช้มองคนรักของเขาสักเท่าไร

เรื่องสำคัญอย่างนี้เขาคงต้องคุยกับปวินท์ ยิ่งรู้เร็วเท่าใดก็ยิ่งหาวิธีป้องกันแก้ไขได้เร็วขึ้นเท่านั้น แม้สองตระกูลจะมีผลประโยชน์ร่วมกัน แต่อย่างน้อยตรีัยก็ต้องเตือนให้ปวินท์รู้ว่าครอบครัวนายครองวิทย์ไม่เป็นมิตรอย่างที่แสดงออกมา กลับมุ่งหาแต่ผลประโยชน์และโลกมากอยากได้ในสิ่งของที่ไม่ใช่ของตัวเอง

ตรีัยกลับเข้ามาในห้องจัดเลี้ยงและเริ่มมองหาปวินท์ แต่พี่ชายของคนรักไม่ได้อยู่ที่โต๊ะ ตรงนั้นมีเพียงคุณปรารธนาและครอบครัวของนายครองวิทย์ นลินก็เพิ่งกลับเข้ามานั่งที่เดิม ไม่รู้ว่าครูสาวเดินออกไปไหน พอนลินนั่งลงไม่นาน ตรีัยก็เห็นท่านนายกให้วีลาคุณปรารธนาและพากันออกไปจากงาน

ช่างภาพหนุ่มมองไปยังเวที งานฉลองเข้าสู่ช่วงอาฟเตอร์ปาร์ตี้แล้ว พวกแขกผู้ใหญ่คนสำคัญต่างทยอยกลับ ที่เหลือส่วนมากก็เป็นพวกเพื่อนห้องของป้าวสาว ปวินท์กับทัชพลยืนคุยกับชายหนุ่มคนหนึ่ง ท่าทางสนิทสนมกันมาก อาจเป็นเพื่อนที่ไม่ได้เจอกันนาน

ตรีัยล้มเลิกความคิดจะบอกเรื่องที่เพิ่งแอบได้ยินมากับพี่ชายของคนรัก เขาหมุนกายเดินเข้าไปหาประกามนต์แทน เธอคงรอให้เขาไปส่งที่บ้านเช่นกัน ส่วนเรื่องที่ได้ยินมานั้นเอาไว้โอกาสเหมาะๆ ค่อยคุยกับปวินท์

“ปาล์มกลับบ้านกันเถอะ”

“ไปค่ะ เจ้ป๊มนั่งหาวหลายทีแล้ว” ประกามนต์ก็เกี่ยวแขนคนรักพากันเดินกลับไปหาคุณปรารธนา

“กลับบ้านกันแม่”

ถนนในเมืองค่อนข้างโล่ง ไฟถนนส่องสว่าง ตรีัยขับรถด้วย

ความเร็วไม่มากนักและเมื่อเบี่ยงรถออกจากถนนหลักเขาก็พบความผิดปกติบางอย่าง ช่วงภาพหนุ่มลองเหยียบเบรกรวดซ้ำๆ แต่ความเร็วยังไม่ลดลง แสงสะท้อนเข้ามาจากกระจกทำให้ชายหนุ่มหรีตา ประภามนต์เห็นคนรักทำทางแปลกๆ จึงขมวดคิ้วถาม

“มีอะไรหรือเปล่าคะ”

“แม่กับปาล์มคาดเข็มขัดเอาไว้นะครับ ผมไม่รู้ว่ามีมอเตอร์ไซค์คันหลังตามเรามาหรือเปล่า แต่จากความเร็วถ้าจะแข่งไปก็แข่งได้”

ประภามนต์เหลือวกลับไปสบตากับแม่และมองเลยไปยังรถต้องสงสัยคันดังกล่าว “พวกไหน ทำไม่ต้องตามเรา”

“พี่ก็ไม่รู้ว่าตามมาหรือเปล่า แต่มันไม่ยอมแข่งสักที ช่างทางพอมีบ้านคน ถ้าเป็นคนร้าย มันคงไม่กล้าทำอะไรหรอก”

“ตรัยขับรถต่อไป ในกระเป๋ามีปืน ถ้ามันมาไม่ดี แม่ยิงไม่เลี้ยง!” คุณปรารธนาบอกพลางดึงปืนพกกระบอกเล็กออกจากกระเป๋

“แม่! นี่อย่าบอกคนนะว่าพกปืนมางานแต่งพี่สาละนะ”

“ฉันก็พกไปทุกงานนั่นแหละ เจ้าแม่เงินกู่อย่างฉันไม่มีใครกล้ารับประกันความปลอดภัยหรอก ใครจะรู้บรรดาลูกหนี้ที่รักอาจจะชวนกันลงขันจ้างวานฆ่าฉันก็ได้ ตรัยตั้งใจขับรถไปเลย ไม่ต้องห่วงหน้าพะวงหลัง เตียวแม่จัดการเอง”

“แม่ครับ” น้ำเสียงของตรัยไม่สู้ดีนัก

“มีอะไรอีกหรือเปล่า”

“รถเราเบรคไม่อยู่”

ฟังดูน่าตกใจ แต่คุณปรารธนารีบตั้งสติ ถามลูกสาวกับว่าที่ลูกเขย “คาดเข็มขัดกันหมดแล้วใช่ไหม”

เมื่อสองคนพยักหน้า คุณปรารธนาก็สั่งการเสียงเฉียบขาด “ข้างหน้าอีกไม่วินาทีจะมีทุ่งนาโล่งๆ อยู่ พอถึงตรงนั้นตรัยก็ให้รถลงไปเลย

ปาล์มหนึ่งต้นๆ ระวังหัวกระแทก”

“มันตามจีเรามาแล้วครับ” ตรีัยเหลือบตามองหลังพร้อมเร่งความเร็วหนี แต่มอเตอร์ไซค์คันนั้นเร่งความเร็วขึ้นมาตีคู่

“พี่ตรีัยระวังนะคะ”

“แม่กับปาล์มจับแน่นๆ นะครับ” ตรีัยเหยียบคันเร่งพยายามพารถหนีไปให้ถึงจุดที่คุณปรารถนาบอก ทางตาของเขาเหลือบเห็นคนที่ซ่อนหลังมอเตอร์ไซค์เล็งปืนเข้ามา แต่คุณปรารถนาที่คอยระวังภัยอยู่ลดกระจกลงแล้วเปิดฉากยิงก่อน

กระสุนของคุณปรารถนาทำให้วิถีการเล็งปืนของคนร้ายเปลี่ยนไป กระสุนปืนของคนร้ายแฉลบถูกล้อรถแทนที่จะเป็นตรีัยหรือคุณปรารถนา

รถเสียหลักเพราะแล่นมาด้วยความเร็ว ตรีัยพยายามบังคับทิศทางแต่มันเป็นไปอย่างยากเย็นเนื่องจากความเร็วและแรงเหวี่ยงวินาที่นั่นรถของเขาก็หมุนคว้างก่อนพลิกคว่ำหลายตลบ

เสียงกรี๊ดร้อง เสียงร้องด้วยความเจ็บปวดเจียบลง เมื่อรถพลิกตกลงไปในทุ่งนาด้วยสภาพล้อชี้ขึ้นฟ้าและผู้โดยสารทั้งสามหมดสติติดอยู่ภายใน!